

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 71
22 de juliol de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 37, primera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació

al Govern sobre el transport ferroviari i els centres logístics (tram. 300-00202/10).

p. 4

Interpel·lació

al Govern sobre l'execució dels pressupostos de la Generalitat per al 2014 i les perspectives per al 2015 (tram. 300-00201/10)

p. 7

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de seguretat ciutadana, ordre públic i gestió de la pobresa (tram. 300-00200/10)

p. 12

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació del real decret que garanteix el dret dels alumnes a rebre l'ensenyament en totes les llengües oficials a Catalunya (tram. 300-00204/10)

p. 17

Interpel·lació

al Govern sobre l'assignació pressupostària per a sanitat i les previsions per al 2015 (tram. 300-00206/10)

p. 20

Interpel·lació

al Govern sobre el Pla integral d'atenció a les persones amb trastorn mental i addiccions (tram. 300-00205/10)

p. 25

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a bastir les estructures d'estat necessàries per a la transició nacional (tram. 300-00203/10)

p. 29

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 37.1

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i tres minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon i els secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior i de Territori i Sostenibilitat.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Interpel·lació al Govern sobre el transport ferroviari i els centres logístics (tram. 300-00202/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

2. Interpel·lació al Govern sobre l'execució dels pressupostos de la Generalitat per al 2014 i les perspectives per al 2015 (tram. 300-00201/10). Josep Vendrell Gardeñes, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

3. Interpel·lació al Govern sobre l'assignació pressupostària per a sanitat i les previsions per al 2015 (tram. 300-00206/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

4. Interpel·lació al Govern sobre el Pla integral d'atenció a les persones amb trastorn mental i addiccions (tram. 300-00205/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

5. Interpel·lació al Govern sobre l'aplicació del reial decret que garanteix el dret dels alumnes a rebre l'ensenyament en totes les llengües oficials a Catalunya (tram. 300-00204/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a bastir les estructures d'estat necessàries per a la transició nacional (tram. 300-00203/10). Pere Aragonès i García, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat ciutadana, ordre públic i gestió de la pobresa (tram. 300-00200/10). Isabel Vallet Sánchez, del Grup Mixt. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a la gent gran (tram. 300-00207/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Composició de la Mesa del Parlament (tram. 398-00001/10). Elecció del secretari primer o secretària primera.

10. Preguntes amb resposta oral.

11. Situació de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00024/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 357, 104).

12. Projecte de llei que regula el règim jurídic aplicable a la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes (tram. 200-00006/10). Comissió d'Empresa i Ocupació. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 367, 3).

13. Projecte de llei de creació de l'impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient i de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera (tram. 200-00016/10). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 368, 3).

14. Projecte de llei de modificació de la Llei 20/2010, del 7 de juliol, del cinema (tram. 200-00019/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 301, 26).

15. Projecte de llei de creació de l'impost sobre la provisió de continguts per part de prestadors de serveis de comunicacions electròniques per al foment del sector audiovisual i per a la difusió cultural digital (tram. 200-00023/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 356, 3).

16. Projecte de llei de cooperatives (tram. 200-00020/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 322, 16).

17. Proposició de llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 202-00056/10). Comissió d'Afers Institucionals. Debat de totalitat (text elaborat per la ponència: BOPC 341, 6).

18. Procediment per a elegir el vicepresident o vicepresidenta de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00022/10). Grups parlamentaris. Designació.

19. Procediment per a elegir tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus (tram. 284-00019/10). Grups parlamentaris. Designació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del comerç (tram. 302-00191/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els infants en situació de vulnerabilitat (tram. 302-00188/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acadèmia aranesa de la llengua occitana (tram. 302-00189/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la coordinació del Departament d'Interior amb les policies locals (tram. 302-00190/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció sanitària del sistema sanitari públic (tram. 302-00192/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels hospitals (tram. 302-00193/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

La presidenta

Iniciem la sessió plenària.

Ho fem amb les interpellacions, tal com vam acordar. I, d'acord amb la sol·licitud que ha presentat el Govern, els proposo, segons el que estableix l'article 72.3 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, de tal manera que la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat ciutadana, ordre públic i gestió de la pobresa, actual punt setè, pugui ser substanciada a continuació del punt segon de l'ordre del dia. També que aquesta interpellació pugui ser substanciada..., la interpellació sobre l'aplicació del reial decret que garanteix el dret dels alumnes a rebre l'ensenyament en totes les llengües oficials a Catalunya..., com a actual punt cinquè. I, per tant, els dono ara la relació tal com quedarà: punts 1, 2, 7, 5, 3, 4 i 6. Ho repeteixo? (Pausa.) 1, 2, 7, 5, 3, 4 i 6. La que actualment és el punt vuitè passarà a l'últim punt de l'ordre del dia, i serà demà després del Projecte de llei de seguretat industrial. O sigui que aquesta tarda substanciarem set interpellacions, set. Entesos? (Pausa.) Doncs s'aprova per assentiment. Queda, doncs, modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Interpel·lació

al Govern sobre el transport ferroviari i els centres logístics (tram. 300-00202/10).

I comencem amb les interpellacions i amb el punt primer, que és sobre el transport ferroviari i els centres logístics. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, intentaré resumir tota la intervenció en els deu minuts que utilitzaré per a aquesta interpellació, atesa l'agenda del conseller, que en part té a veure amb algunes de les qüestions que li plantejaré aquesta tarda.

Miri, conseller, nosaltres creiem que no podem renunciar a seguir sent un dels motors econòmics del sud d'Europa. Ningú discuteix, jo crec que ningú discuteix, que Catalunya és una gran regió econòmica i industrial d'Espanya i d'Europa. Aquesta posició tradicional que hem tingut únicament la mantindrem si realitzem un esforç continuat d'atracció d'inversions, de competitivitat, d'innovació, emmarcat en un entorn d'inversió pública intel·ligent, intel·ligent des del punt de vista del control de la inversió que hem de fer. Tots sabem que en aquests moments no podem fer tanta despesa com anys anteriors.

Dins dels paraigües de les polítiques de competitivitat, els socialistes reivindicuem la importància de la política industrial. Creiem que un dels objectius de la política industrial ha de ser acompanyar la indústria en els processos de transformació, d'adaptació a la globalització, creant entorns que afavoreixin justament l'activitat empresarial..., de tots, però sobretot d'aquells que tenen a veure amb l'exportació i que tenen vocació exportadora.

Hem de tenir en compte també que Espanya i Catalunya tenim una posició geogràfica estratègica que ens situa com la porta del sud d'Europa per a l'entrada de mercaderies que provenen del nord d'Àfrica, d'Amèrica o d'Àsia.

Catalunya, gràcies també a la importància dels ports de Barcelona i de Tarragona, ha d'apostar, des del nostre punt de vista, per un nou model de creixement econòmic que es fonamenti també en la logística i els seus entorns industrials. La logística és cada cop un factor més important per a la competitivitat econòmica. El transport de mercaderies i la seva distribució creixen a unes taxes per sobre del creixement del producte interior brut de Catalunya de manera sostinguda en els darrers anys, al voltant d'un 4 per cent per damunt del global de l'economia, i a més a més genera milers de llocs de treball.

És cert que una bona part del transport de mercaderies –en el mercat intern això es fa evident, però sobretot també en les activitats exportadores– es fa per transport terrestre. Ara bé, la construcció del corredor mediterrani, que ens permetrà establir una connexió operable amb la resta de la xarxa ferroviària europea, i també la millora dels accessos ferroviaris al port de Barcelona i al port de Tarragona, aquests darrers amb ample internacional, han de servir per captar mercats internacionals, però de manera especial han de servir com a plataforma per a les indústries exportadores catalanes. Els avantatges competitius i els menors costos externs que ofereix el ferrocarril originen ja avui un interès que va en augment per part dels operadors logístics. De fet, l'activitat ferroviària en el transport de mercaderies ha crescut l'any passat, l'any 2013, un 15 per cent respecte a l'any anterior. L'activitat econòmica i el creixement del transport de mercaderies van, per tant, estretament lligats. Nosaltres creiem que no serà possible mantenir un bon nivell de l'economia catalana sense incrementar el transport de mercaderies.

Avui ja ens trobem en l'inici d'una millora dels indicadors macroeconòmics. Ens n'alegrem, que hi hagi aquesta millora dels indicadors macroeconòmics, que a vegades no s'acaben de traslladar amb la força que seria necessària a altres indicadors; per exemple, els laborals, no? Tot i que es creen nous llocs de treball, aquests, probablement per les lleis laborals aprovades recentment..., encara no són afavoridores de creació de llocs de treball estables i amb salaris dignes.

La logística ha de ser, des del nostre punt de vista, un dels vectors de la recuperació. Per tant, nosaltres creiem que caldria disposar d'un pla estratègic logístic de Catalunya degudament acordat amb els diferents sectors i que definís línies i programes d'actuació sota una concepció, sota un paraigua integral; un pla en línia amb les directrius del Llibre verd sobre transport de mercaderies de la Unió Europea, del programa Marco Polo, que té com a objectiu la millora ambiental del transport, que aquesta també hauria de ser, o és per nosaltres, una de les preocupacions, i per això també li fem aquesta interpellació avui, no? I, sobretot, en el marc en què ens movem, a Catalunya, i en aquesta gran zona d'activitat econòmica que és la regió metropolitana de Barcelona, on un dels problemes am-

bientals que tenim és la qualitat de l'aire, l'estratègia s'hauria d'emmarcar justament en la coordinació amb les polítiques també europees, les indicacions del llibre verd que li parlava abans i del programa Marco Polo, que tenen un interès especial a reforçar el transport per ferrocarril per augmentar la seva quota de mercat. Des del nostre punt de vista, hem de reduir l'emissió de contaminants i la petjada del carboni.

En la nostra opinió, hem de reforçar la intermodalitat. I per això cal incrementar infraestructures nodals. Per això, conseller, voldríem conèixer quina és l'estratègia del Govern en aquesta matèria. Els socialistes ja li avancem que les infraestructures més urgents que caldria, o que cal, acabar d'implementar, per això li parlava abans d'inversions intel·ligents..., és acabar els accessos ferroviaris al port de Barcelona, jo crec que amb això hi devem estar tots d'acord, i després definir i executar el mapa de centres logístics desenvolupats per CIMALSA, bàsicament el CIM Penedès i el CIM Empordà..., que aquests centres, que tenen un caràcter intermodal, han de connectar, connectaran, amb el port de Barcelona i el port de Tarragona i la terminal de la Llagosta mitjançant el corredor mediterrani. Per cert, parlant de la terminal de la Llagosta, també en voldríem conèixer l'estat de concreció, perquè tothom en parla però ningú és capaç d'explicar-ne l'estat de concreció. També del CIM Penedès i del CIM Empordà, eh? De fet, nosaltres no entenem, jo crec que ningú ho entén..., no s'entén el corredor mediterrani sense accessos i àrees logístiques associades. Nosaltres també creiem, i li demanem la seva opinió, que caldria estudiar urgentment la possibilitat que a la terminal de la Llagosta, aquesta futura terminal de la Llagosta, o bé al port de Barcelona, s'hi faci arribar una autopista ferroviària, que ara s'acaba al Voló, i nosaltres creiem que cal fer-la arribar també a la regió metropolitana de Barcelona. Si ens concreta quin és l'estat del CIM de l'Empordà, també hauríem de parlar aquí, tenint en compte la pèrdua de mercat que en aquests moments té el túnel de pagament de la línia d'alta velocitat..., creiem que hauríem també de resoldre la connexió amb ample internacional a través del tercer fil entre Figueres i Portbou.

En definitiva, conseller, atesa la importància que nosaltres donem des del punt de vista econòmic a l'activitat logística, al transport de mercaderies, per a la captació de mercats internacionals, però també per a les empreses catalanes amb vocació exportadora, també les espanyoles, però també per les fortes implicacions ambientals que té el sector, volem que ens expliqui com estan els protocols de col·laboració amb el Ministeri de Foment en aquesta matèria; com té avançat el Govern de la Generalitat, si és que ho té avançat, i quin és el nivell de concreció..., i quan els farà públics..., els estudis necessaris per avaluar la viabilitat logística i ambiental de les terminals que li he esmentat, si és que al seu parer i al parer del Govern són necessàries, si és que ho són totes, i com negocia el Govern de la Generalitat i la seva conselleria amb el Ministerio de Fomento aquestes qüestions, i quin és l'horitzó, o quin pot ser l'horitzó, d'inversions.

I amb aquests quaranta-vuit segons que em queden, ja li he dit que no li faria rèplica atesa la seva agenda

institucional, nosaltres també creiem... –i en voldríem conèixer l'opinió del Govern, temps tindrem també en el debat de la moció subsegüent–, nosaltres creiem que caldria una aposta més ferma en l'aspecte de la supressió de barreres a la competència en el transport ferroviari de mercaderies per part del Govern de l'Estat, que fa grans declaracions, però que encara té un mercat el 80 per cent del qual el gestiona Renfe Operadora i no ha acabat d'obrir el mercat amb les condicions que nosaltres creiem que serien necessàries.

Gràcies, presidenta, diputades i diputats. Senyor conseller, espero la seva resposta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Molt bona tarda. Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat senyor Jordi Terrades, senyores i senyors diputats que ens acompanyen, bé, en primer lloc, agrair-li la cortesia, la delicadesa, de prescindir de la legítima rèplica que segurament alguna de les meves opinions li podria merèixer, perquè com és sabut avui a la tarda hi ha un acte important que té a veure amb aquesta pregunta de control, que és la visita justament de la ministra de Foment al port de Tarragona per fer possible i donar compliment a una inversió important, milionària, que ha millorat significativament la capacitat d'infraestructura portuària petroquímica a Tarragona. Per tant, li agraeixo moltíssim, diputat, que permeti que puguem complir el control parlamentari i, alhora, també, amb la visita del Ministeri de Foment a Tarragona.

Bé. També celebro –ja entro en la resposta de la seva pregunta– la coincidència en els grans principis rectors de la pregunta de control sobre transport ferroviari i centres logístics que vostè ens fa. Jo, partint de la premissa que m'han sentit dir en seu parlamentària en alguna altra ocasió que crec que Catalunya és un país raonablement madur, des del punt de vista de la seva dotació d'infraestructures –raonablement madur: tenim infraestructura portuària a Barcelona i a Tarragona per a molts anys, no ens l'acabarem; tenim infraestructura aeroportuària per a molts anys, no ens l'acabarem; tenim infraestructura ferroviària i viària pendent de completar, però, en definitiva, amb un nivell de maduresa important–, és l'hora, com vostè insinuava en la seva intervenció, d'aportar-hi intel·ligència. Aportar-hi intel·ligència vol dir, en definitiva, fer un esforç significatiu per posar-nos alineats amb les orientacions que, des del marc de la Unió Europea i de les de la Comissió Europea en concret, doncs, recomanen als diversos estats membre, que inspirin la gestió de les seves infraestructures, de les seves àrees logístiques.

En aquest sentit, jo voldria fer-li notar quatre grans principis, quatre grans principis que haurien d'«empapar», eh?, totes les nostres decisions. En primer lloc –vostè

s'hi ha referit—, aquesta idea d'interoperativitat en la nostra xarxa ferroviària. Hem de culminar, per fi, la dotació d'una infraestructura ferroviària que tingui ample ibèric i, sobretot, que tingui ample internacional. I, en aquest sentit, clama al cel que entre Castellbisbal i Tarragona —de fet, entre Castellbisbal, podríem dir, i València— hauríem de tenir una xarxa ferroviària que realment combinés la solució que finalment es pugui arbitrar segur la disponibilitat d'ample internacional, eh?, per als nostres combois de mercaderies a través del ferrocarril.

Un segon principi rector, jo crec que inspirador de les nostres polítiques, hauria de ser garantir major capacitat. La nostra és una xarxa que amb poques decisions podria incrementar significativament la seva capacitat. Això vol dir eliminació d'importants colls d'ampolla —vostè en coneix alguns perfectament, especialment a la nostra àrea metropolitana—, i també vol dir jugar fort per la discriminació entre el trànsit de mercaderies i el trànsit de viatgers. Aquesta és una aposta tímida que s'ha insinuat en algun moment, però que per problemes de gestió, eh?, per problemes a vegades de contractes existents no hem portat a uns nivells de major maduresa. És un pecat, si em permet aquesta expressió més informal, que hem comès Pirineus al sud estant i Pirineus al nord estant, eh?, perquè també en el tram francès entre Perpinyà i Montpeller, doncs, patim aquesta incapacitat d'haver discriminat correctament la nostra xarxa d'infraestructura ferroviària i, per tant, de jugar fort l'aposta pel trànsit de mercaderies segmentat, discriminat. Com ho és en aquesta línia de l'increment de la capacitat el repte, el desafiament de poder formar trens més llargs; si volem ser competitiu, hem de formar trens més llargs. I en aquest sentit, els 750 metres d'andanes per fer possible combois més llargs han de ser un objectiu no només en la nostra xarxa immediata, sinó més enllà dels nostres límits administratius, en tota l'àrea d'influència de què depèn i que condiciona la nostra activitat econòmica.

Hi ha un tercer principi rector que en podríem dir el principi d'eficiència: hauríem de prioritzar, especialment en els nostres temps de dificultats pressupostàries, aquelles actuacions que tenen un major cost benefici, que tenen, en definitiva, una millor relació des de la inversió i el retorn econòmic i social que generen. En aquest sentit, és absolutament necessari —necessari— que preservem als nostres ports, als nostres sistemes logístics, als nostres aeroports al màxim el seu principi d'autonomia de gestió i d'autonomia financera, com ho és, en definitiva, que identifiquem clarament quines són aquelles inversions que a curt, per exemple, haurà de dur a terme Adif i que tindran un retorn, una rendibilitat econòmica més important. En aquest sentit, un bon indicador d'aquest nivell d'eficiència podria ser la complicitat amb el món privat. Aquelles inversions que ràpidament tenen una correspondència en forma d'inversió privada indiquen clarament al Govern que està encertant i, en canvi, aquelles inversions que al final, doncs, es queden isolades, sense complicitat privada, segur que ens confirmen que alguna cosa no hem fet bé.

Finalment, intermodalitat; aquest és un clàssic, és un tema conegut. Vostè em preguntava pels accessos al

port de Barcelona, que encarnen com ningú la necessitat de dotar-nos d'un model intermodal. En aquest sentit, fer-li notar que deu ser qüestió d'hores o de dies, eh?, que el Ministeri de Foment confirmi l'adjudicació definitiva de les obres dels accessos viaris al port de Barcelona. A més a més, vull pensar que tindrem una excel·lent notícia i no només aquests accessos, eh?, que algú posava en dubte que es durien a terme, es duran a terme, sinó que també que hi haurà una participació del teixit empresarial del nostre país prou important. Per tant, doble bona notícia que confirma que vivim un moment relativament dolç des del punt de vista de la coincidència dels principis. Altra cosa és que en l'execució dels projectes ens està costant molt de ser tot el competitiu que hauríem de ser.

I en aquest sentit, només per fer-li una panoràmica ben ràpida i aprofitar aquests minuts que em queden, fer-li notar que tenim obres adjudicades per aconseguir el tercer fil en tot el tram de Tarragona i, en canvi, les obres no comencen. I clama al cel que tinguem obres adjudicades fa més d'un any i que les obres no comencin. No li detallo per una qüestió d'economia de temps totes les obres importants, eh?, entre Castellbisbal i València, per fer la traça grossa, que tenen contractes adjudicats i que, en canvi, no compten amb l'autorització a l'hora de començar. Crec que aquest és un tema important que haurem de posar tota la nostra pressió política i lobbística territorial, no partidista, sinó territorial, per prioritzar. Entre altres coses, perquè el retard en l'execució d'aquestes obres porta decisions com la que ha fet pública BASF en aquests moments des de la petroquímica de Tarragona, quan ens han indicat clarament que posposaven dos anys la concreció d'una inversió amb la seva pròpia plataforma logística a l'espera que arribi el tercer fil. Crec que això, finalment, no és una notícia terrible, però és, sense cap mena de dubte, una targeta groga, eh? I BASF, molt delicadament, ens fa saber que estan compromesos amb el territori, que es creuen el compromís del Govern de l'Estat i del Govern de Catalunya i de les institucions amb el corredor mediterrani, però que constaten que anem amb retard. Per tant, conscients de les dificultats del moment, no és menys veritat que hem de ser molt tenaços en l'exigència que aquestes obres s'executin.

Mirant a nord, fer-li notar que, efectivament, des de la perspectiva del corredor mediterrani el que hem fet fins ara amb relació al Pertús i a Portbou també necessita millorar. I també comparteixo amb vostè que l'aposta ha de ser progressar cap a l'especialització de les vies i especialitzar el trànsit de viatgers en el que és, en aquests moments, ja l'ample internacional, a través del túnel del Pertús, i progressivament, doncs, incorporar l'ample internacional també a l'actual ample ibèric fins a Portbou, i anar especialitzant, discriminant mercaderies cap a Portbou i trànsit de viatgers pel Pertús. En aquest sentit, les dades, lògicament, disten moltíssim de les previsions i dels contractes inicials que, per exemple, va subscriure TP Ferro. I és misèrrima, eh?, l'aportació de dos trens de mercaderies diaris que ens aquests moments transcorren per aquest recorregut i els, a penes —em sembla recordar—, vuit trens diaris que el fan per a viatgers. Per tant, mirant a nord, hem de millorar.

Un tercer aspecte que vostè ha tocat i jo crec que també és molt oportú és quina és la posició del Govern amb relació a les àrees logístiques. En aquests moments, com sap, podem parlar de quatre grans activitats logístiques des de la perspectiva estrictament pública i podem parlar també d'algunes iniciatives que des del punt de vista privat s'estan duent a terme. Vostè diu: «Què passa amb la Llagosta?» La Llagosta és lògic que a vostè, a més a més, tinent d'alcalde de la ciutat de Granollers, li preocupi, perquè sap que el futur de l'estació de mercaderies a Granollers depèn que per fi desencallem la Llagosta. Propietat d'Adif, és l'eterna promesa incomplerta i, en aquest sentit, crec que hauríem de ser exigents i aconseguir que la Llagosta tingui el recorregut que ha de tenir, que el pot tenir. Però propietat d'Adif, hi insisteixo, eh?, i en tot cas, la determinació nostra hi serà sense cap mena de dubte.

Quant al Logis Empordà i al Logis Penedès, fer-li notar, per exemple, en el cas del Logis Empordà, que hi ha diverses iniciatives privades que hi tenen molt d'interès: la companyia Tradisa, la companyia Mosolf, i que amb CIMALSA hem treballat una solució, una possible inversió que necessitaria una petita inversió, 4 milions d'euros, d'Adif. Quan parlem de prioritzar i d'invertir clarament, doncs, aquesta actuació tindria un efecte multiplicador important. Com, en la mateixa línia, eh?, la planificació que hem fet per al Logis Penedès, doncs, també ho contempla i ens podria situar en la possibilitat d'atendre ràpidament peticions del món privat que ràpidament ens ho indiquen.

Des del punt de vista privat, jo centraria la nostra atenció a curt termini en el port de Barcelona i en el port de Tarragona. En el port de Tarragona, clarament hi ha moltes iniciatives madures, a punt –BASF n'és una, sense cap mena de dubte; n'hi ha d'altres–, i que intentaran combinar les seves pròpies inversions privades també amb el compromís explícit pressupostari d'Adif a l'hora de garantir el que és el gran problema –i amb això acabo–: fixin-se, tenim en aquests moments unes dotacions logístiques importants, tenim unes infraestructures portuàries importants i no tenim ben resolta la seva accessibilitat als grans corredors. I aquest és el gran desafiament, eh?, que fins i tot fa poques setmanes ens va propiciar un dels desencontres més grans amb el Govern de l'Estat, finalment, afortunadament, reconduït. Però, fixin-se que el gran desafiament que tenim, eh?, si fem una anàlisi serena, poc partidista, és: tenim una gran dotació d'infraestructura logística, una gran dotació d'infraestructura portuària i aeroportuària i, en canvi, no hem resolt...

La presidenta

Conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...en els últims anys la seva connectivitat amb els grans corredors d'accessos.

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

El senyor Jordi Terrades... (*Veus de fons.*) No? D'acord.

Interpel·lació

al Govern sobre l'execució dels pressupostos de la Generalitat per al 2014 i les perspectives per al 2015 (tram. 300-00201/10)

Passem a l'altra interpel·lació, que és sobre l'execució dels pressupostos de la Generalitat per al 2014 i les perspectives per al 2015. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. En primer lloc, en aquesta primera intervenció del nostre grup parlamentari, manifestar la nostra solidaritat amb el poble palestí i la nostra indignació per la massacre que està patint per part del Govern israelià. Ja sé que això no és objecte d'aquesta interpel·lació, però em semblava necessari fer-ho en aquesta primera intervenció del nostre grup parlamentari en aquest Ple.

Conseller, els departaments de la Generalitat estan en ple procés d'elaboració dels pressupostos de 2015; és el moment també de conèixer com s'està produint l'execució del pressupost del 2014 i entenem, conseller, que la seva responsabilitat és transversal, no només afecta el Departament d'Economia i Coneixement, sinó que, en tant que elabora i gestiona el pressupost, té una incidència directa sobre el conjunt de polítiques del Govern: sobre salut, sobre educació, sobre ocupació i sobre protecció social. Vostè també és el responsable del que passa amb aquestes polítiques i no només, per exemple, la consellera Rigau o el conseller Boi Ruiz.

En aquesta interpel·lació li voldria plantejar dues grans qüestions que afecten el pressupost i la política econòmica: primer, el Govern comparteix o no la idea que el principal problema que ara pateix Catalunya és el creixement de les desigualtats i una de les causes que les genera, com és l'atur? Segon, quin és el seu model de serveis públics? Amb l'excusa de la crisi, vostès estan reconfigurant el model de serveis públics català, la gestió de l'aigua o el sistema sanitari, per exemple, per afavorir la gestió privada o la seva mercantilització.

Sobre la desigualtat: la diferència entre el 20 per cent més ric i el 20 per cent més pobre a Catalunya ha passat de 4,6 a 6,5 vegades més. Continuem tenint un índex d'atur altíssim, 840.000 persones sense feina, i Catalunya és la comunitat amb més desnonaments, el 21 per cent de les execucions pressupostàries de tot l'Estat, no? És evident que hi ha un importantíssim creixement de les desigualtats. I per cert, avui tenim una nova prova de qui guanya i qui perd amb les polítiques dominants, no? La venda de Catalunya Banc: guanya la banca, el BBVA, que ha adquirit l'entitat per 1.187 milions d'euros, i perd el conjunt de la ciutadania, en concret, perdem tots 11.839 milions d'euros. Però tornant al tema de les desigualtats: creiem que reduir les desigualtats és imprescindible per defensar la

democràcia, per garantir la justícia social i també per tenir una economia eficient. I no és una qüestió d'assistència social, sinó de drets socials garantits per un estat del benestar fort. Per reduir les desigualtats són necessaris tres tipus de polítiques: crear ocupació, condicions de treball dignes –la reforma laboral que vostès van contribuir a aprovar, evidentment, no ha ajudat en res, sinó tot al contrari, a augmentar aquestes desigualtats–; i, tercer, polítiques socials redistributives.

La pregunta és: els pressupostos de la Generalitat compleixen o no la funció redistributiva i de reactivació de l'economia? A parer nostre, no. A parer nostre, les seves polítiques el que fan és generar més desigualtat. En total aquests anys s'ha produït una reducció de la despesa pública del 20 per cent i un retrocés de la despesa per habitant a deu anys enrere. S'han perdut –vostè ens ho pot confirmar– uns sis mil llocs de treball en l'àmbit públic, i avui el principal problema ja no és tant el dèficit públic, sinó el dèficit social.

Em dirà que la responsabilitat és del Govern de l'Estat, i és evident que el Govern de l'Estat no contribueix, sinó tot el contrari, a sortir de la crisi en la millora de les finances de la Generalitat. Deslleialtats diverses, que hem tingut ocasió de debatre en aquest Parlament en moltes ocasions, i amb una distribució de l'esforç per reduir el dèficit que perjudica les comunitats autònomes. Exigim lleialtat al Govern de l'Estat, i també li demanem que vostès no facin als ajuntaments això que l'Estat fa amb la Generalitat, i que compleixin amb els seus compromisos, com a mínim calendaritzant els pagaments, el retorn del deute als ajuntaments, que segons els ens locals ja puja al voltant de 1.000 milions d'euros.

Donarem suport a totes les iniciatives polítiques i jurídiques del Govern per exigir allò que és de la Generalitat, i entenem que la propera reunió del president Mas amb el president del Govern de l'Estat, en Rajoy, no ha d'anar només sobre el dret a decidir, sinó en què cal exigir, què cal plantejar per garantir la sostenibilitat de les polítiques socials.

En aquest sentit, li volem preguntar: quines mesures polítiques i jurídiques pensa adoptar el Govern perquè, per exemple, el Govern de l'Estat compleixi amb la seva obligació, amb l'obligació legal de revisar el model de finançament. També li volem preguntar específicament sobre salut. A veure si vostè ens ho aclareix, perquè el conseller de Salut no ens ho aclareix massa això. El conseller Boi Ruiz nega que hi hagin noves retallades, però s'informa, en canvi, per exemple, als treballadors de Bellvitge, que tindran una reducció addicional d'11 milions d'euros. Exactament voldríem saber quina és la despesa desplaçada de l'ICS. Segons les informacions que tenim, seria d'uns 187 milions d'euros el 2014, i, del sector concertat, de 350 milions addicionals més. Es demana als centres sanitaris que facin més activitat que l'any passat, amb els mateixos recursos, i que a més a més eixuguin el dèficit generat en anys anteriors. Li volem preguntar si això és ben bé així i quina és la informació que ens pot donar.

I sobre les perspectives del 2015. El proper any l'objectiu de dèficit serà del 0,7 per cent, 600 milions

d'euros addicionals d'ajustament? I l'objectiu, la perspectiva que hi ha és de 3.700 milions d'euros fins al 2017, fins arribar al dèficit zero. Vostè ha reiterat que no hi haurà més retallades i que ja hem tocat os. Volem saber com ho pensen fer, tenint en compte que no es poden fer més vendes patrimonials, o potser sí, i, en qualsevol cas, voldríem saber en quins àmbits, no?, quines són les mesures que pensa adoptar. I li he de dir que no tenim massa confiança i que ens preocupa que hi pugui haver una pinça del Govern de l'Estat amb el Govern de la Generalitat.

Avui hem conegut, a través dels mitjans de comunicació, que els governs autonòmics, a proposta del Ministeri d'Hisenda, han fet un seguit de propostes al Govern de l'Estat per retallar encara més. Li volem preguntar: el Govern català ha enviat propostes? Quines són les propostes que vostès han enviat? I molt clarament, conseller, vostè està d'acord –i respongui amb un sí o un no– amb les següents mesures que hi ha en aquest document, que se suposa que és la recopilació de totes les mesures que han presentat les comunitats autònomes: copagament per no assistir a una visita mèdica, hi està d'acord, sí o no? Desgravació fiscal per a usuaris d'assegurament sanitari privat. Aquesta és una proposa que en el seu moment ja va fer el conseller Boi Ruiz. També volem saber si hi està d'acord o no. Increment de la ràtio d'alumnes un 10 per cent més. Una taxa hotelera per estada en hospitals. Aquesta és una proposta que li vam sentir proposar a vostè mateix, que era que havia d'impulsar el Govern de l'Estat. Ara hi està d'acord, sí o no? Cessament dels professors interins durant el període no lectiu de l'estiu. Noves taxes judicials. Ampliació de la jornada laboral als treballadors públics a quaranta hores. Això és una autèntica brutalitat, i una demostració del Govern de l'Estat que menteix quan diu que estem sortint de la crisi i que ara no hi haurà retallades. Avui el ministre Montoro deia que això no és cosa seva, que, en qualsevol cas, això és cosa de les comunitats autònomes. La pregunta és senzilla: vostès han participat en elaborar aquest document, sí o no? Vostès estan d'acord amb aquestes mesures, sí o no?

La segona qüestió que volia plantejar: els serveis públics, el model de serveis públics, no? Per a nosaltres, aprofitant la crisi, la necessitat d'ingressos, estan reconfigurant el sistema de serveis públics, mercantilitzant o passant a mans privades la gestió d'aquests serveis, o mercantilitzant diferents àmbits. I entenem que aquí hi ha un rerefons ideològic de model. En el moment en què es reivindica el dret a decidir, s'està perdent capacitat de decidir sobre sectors estratègics, com per exemple l'aigua, i en el moment en què treballen per construir estructures d'estat, es desmantellen o s'afebleixen estructures d'estat realment existents, com és el cas, per exemple, de l'Institut Català de la Salut. Al final, la qüestió no serà si volem més o menys sobirania, sinó sobirania sobre què, no?

Jo li vull preguntar per la famosa partida dels 2.318 milions d'euros. Fins ara han aconseguit 266 milions d'euros de venda d'edificis, i teòricament –no sé si ja han signat el conveni, quan el signaran– 800 milions d'euros per la privatització de la gestió de les depu-

radores de l'ACA a l'àrea metropolitana. La pregunta és d'on traurà els 1.252 milions d'euros fins al mes de desembre, o simplement era una qüestió de maquilatge pressupostari? Primer vostès fan fer la concessió d'ATLL a Acciona, que ara està als tribunals, ara la cessió de les depuradores... Quin és el següent pas, conseller, les depuradores que estaran en el conjunt de Catalunya, a la resta del país? Quin és el patrimoni públic que resta per vendre's? Per a nosaltres, en definitiva, el que vostès fan és aconseguir un crèdit, que pagarem tots els ciutadans de l'àrea metropolitana, a través del cànon, no?

Per tant, li vull preguntar quin és el seu model de serveis públics, amb quin grau de participació del sector privat, perquè a nivell sanitari ens estem trobant el mateix, hi ha una transferència de recursos cap a l'àmbit privat. En el sector educatiu vostès estan fent el mateix, en un temps de retallades estan mantenint el concerts a les escoles d'elit i han retallat la sisena hora a l'escola pública però no a l'escola concertada. I aquí creiem que hi ha un determinat model de serveis públics que vostè ens agradaria que ens expliqués.

Nosaltres creiem que aquí hi ha altres alternatives diferents a aquesta gestió pressupostària, que, després, si de cas, a la segona part ja li detallaré.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, ara que ja ha quedat descansat (*remor de veus*) li contestaré les preguntes que vostè ha preguntat, que és l'execució del 2014 i com contemplem el 2015. Però no em puc estar de dir abans que vostè ha mencionat la pinça, i l'única pinça que jo, últimament, he vist és la pinça seva amb el PP, per fer difícil que aconseguim els 800 milions d'euros que són part dels 2.318. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí..., la pinça van ser vostès, la CUP i el PP, i això és la definició de la pinça.

Bé. Contestaré..., m'adreçaré ara a l'execució del pressupost per al 2014, i alguna de les coses que vostè ha anat traient aniran sortint. La previsió d'ingressos no financers és de 23.607 milions. El mes de juny, l'execució se situa en el 45,3 per cent. Una part significativa dels ingressos està vinculada a operacions d'actius i a la venda d'edificis; operacions que per la seva dificultat no es traslladaran al pressupost fins a final d'any, no totes elles, però algunes d'elles, hem venut uns quants edificis, la setmana passada, i al final el resultat de tot això dependrà de si les pinces funcionen o les pinces no funcionen.

Pel que fa a les bestretes del model de finançament, aquestes, com saben, s'efectuen per dotzenes parts, i, per tant, el ritme és l'esperat. El que no és esperat és que la liquidació del model de finançament corres-

ponent a l'any 2012, la xifra definitiva comunicada la setmana passada –no, fa dues setmanes– pel ministeri, és de 646 milions d'euros, mentre que l'import que teníem en el pressupost inicial, comunicat pel *ministerio*, era de 729 milions d'euros. O sigui que el *ministerio* té la gentilesa d'avisar-nos el mes de juliol de l'exercici que, ves per on, tindrem 83 milions menys del que havíem previst, perquè eren les seves previsions, eh?, sobre la liquidació de fa dos anys. Això no és específic de Catalunya. Això ho han fet, poc o molt, amb totes les comunitats autònomes. És a dir que no només les bestretes corresponents al 2014 han sigut 550 milions menys que el que vàrem rebre el 2011..., perdó, no només la xifra que inicialment se'ns va avisar, que se'ns va donar, eren 550 milions menys que el 2013, sinó que ara una «propineta» –una «propineta»– que arriba ara, doncs, no són només 150 milions menys, són 550 més 83,4 menys que el 2013. Tot això mentre es recupera l'economia, mentre se'ns diu que si no al 2014 al 2015 l'economia espanyola serà la que creixerà més d'Europa –ho ha dit el ministre Montoro fa unes hores a Barcelona– mentre se'ns diu que la recaptació va augmentant, etcètera.

De les dades publicades es desprèn que l'any 2012 Catalunya va ser la tercera comunitat autònoma en aportació de recursos tributaris al sistema de finançament autonòmic. Només pel darrere, en termes *per capita*, de Madrid i Balears, però va ser la desena en recursos *per capita* rebuts, un cop aplicat el model de distribució vigent; doncs, en fi, violació del principi d'ordinalitat. Segons les dades que s'han anat publicant de liquidacions al 2012, Catalunya se situa 19 punts per sobre de la mitjana de les comunitats de règim comú, amb la contribució dels recursos al model, mentre que la posterior redistribució la situa tres dècimes per sota de la mitjana.

Pel que fa a la resta d'impostos propis –successions, donacions i transmissions patrimonials– avancen d'acord amb les previsions fetes en el pressupost inicial, i és d'esperar que fins i tot les puguin superar lleugerament, compensant d'aquesta manera la menor recaptació que s'espera de l'impost sobre la producció termonuclear, que es va pressupostar amb 21,6 milions, però dels quals només s'espera recaptar la meitat, atès que en el moment d'elaborar el pressupost es va preveure una entrada en vigor més ràpida del que realment ha estat possible.

Finalment, quant a l'execució de l'estat de despeses del pressupost de la Generalitat, les despeses no financeres de la Generalitat per al 2014 trenen uns crèdits inicials de 25.555 milions d'euros. El mes de juny el crèdit definitiu, després de considerar les generacions de crèdit i les incorporacions de romanents, és de 25.856 milions d'euros, i, d'aquesta, l'execució se situa en el 48,2 per cent.

Pel que fa a l'execució per capítols, les despeses de personal tenen una execució del 49,2 per cent del pressupost definitiu; les del capítol II, corresponent a les despeses en béns corrents i serveis, del 29,7 per cent; les despeses del capítol III, corresponent als interessos de deute, del 45,9 per cent; les del capítol IV, corresponent a transferències corrents, del 49,3 per cent; les

despeses de capítol VI, corresponents a inversions, del 39 per cent; capítol VII, corresponent a transferències de capital, del 45 per cent.

Pel que fa al bloc de despeses financeres, el capítol VIII té una execució del 74,6 per cent. En aquest cas, l'alta execució s'explica perquè a inici d'any es va comptabilitzar tota la transferència de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, però sempre dintre dels límits del crèdit disponible. I el capítol IX, corresponent a les operacions d'amortització del deute, tenen una execució del 47,8 per cent, en aquest cas, igual que en els interessos del deute, el ritme d'execució està vinculat al calendari de venciment de les operacions del deute.

Això segueix el camí, segueix la norma prevista, que és, en el cas de deute en els mercats, o sigui, típicament deute en banca no residents, perquè a vegades també hi ha privats, aquest deute s'amortitza, i nosaltres obtenim un crèdit compensatori per part del FLA.

En el cas del deute amb la banca resident, com és un crèdit sindicat de 1.000 milions que es va fer per cinc anys el juliol del 2010... Potser alguns de vostès recorden que després del maig del 2010 la situació va ser difícil. Hi va haver un crèdit sindicat, i aquest crèdit acaba aquest 31 de juliol, i hi han hagut les seves anades i vingudes sobre què s'havia de fer en aquest cas. Naturalment, la banca té una preferència per disminuir risc amb institucions públiques, però ha prevalgut el principi bàsic que el deute d'una banca resident s'ha de refinançar, i s'ha de refinançar el que se'n diu «tipus de prudència financera». I així s'ha fet culminar..., el procés de renovació està satisfactòriament endegat i essencialment conclòs.

Finalment, dir –que és una advertència– que, si comparem les dades d'execució del 2014 amb dades del 2013, observarem que el ritme actual és superior al ritme de l'any passat. Per això és atès que l'any 2013 va estar afectat per la pròrroga dels pressupostos del 2012, pròrroga que va ser especialment restrictiva la primera part de l'any.

En la segona part d'aquesta intervenció m'adreçaré a les preparacions del pressupost del 2015.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'ihlustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Miri, conseller, jo no m'he quedat descansat. Un diputat té l'obligació de preguntar al Govern i se suposa que, el Govern, de respondre allò que li han preguntat, tot i que vostè no ha respost res del que jo li he preguntat. Vostè sí que s'ha quedat descansat, perquè bona part de la informació que ens ha donat o ja li ho havíem sentit dir en anteriors interpellacions o en la pàgina web del Departament d'Economia, doncs, la podíem trobar, no? Aquesta, una primera qüestió.

La segona qüestió és..., sembla que no li ha agradat això de la pinça, no? Miri, a nosaltres la pinça que ens preocupa..., hi ha dos pinces que ens preocupen. Miri, la primera és que nosaltres estem escarmentats amb vostès. Perquè vostès, en matèria de política econòmica, han tendit a pactar amb els governs de l'Estat i amb el PP. Se'n recorda, de la Llei d'estabilitat pressupostària, que ara té uns efectes negatius tan grans sobre les finances de la Generalitat, pactada amb el Govern del Partit Popular? Se'n recorda, de tots els processos de mesures de desfiscalització que han acabat repercutint sobre les finances de la Generalitat, amb rebaixes d'impostos, especialment a les rendes més altes, durant els governs de Zapatero? I sap quina altra pinça ens preocupa? Doncs, ens preocupa la pinça amb Agbar, ens preocupa la pinça amb Capio. Amb Agbar, per la gestió de l'aigua; amb Capio, per la gestió sanitària. Aquesta és una pinça que a nosaltres ens preocupa, perquè al final –al final– és evident que hi ha una coincidència estratègica, una coincidència ideològica entre el que proposen uns i altres.

Miri, jo li he fet preguntes concretes i molt clares. Vostès han fet aportacions al document que avui sortia publicat als mitjans de comunicació amb noves propostes de retallades? Ens ho pot dir? Sí o no? Està d'acord que s'hagin de pagar, que hi hagi d'haver una taxa sobre les estades hospitalàries, que hi hagi d'haver copagament sanitari? És així de senzill. Sí o no? El Govern català subscriu això? El Govern català ha enviat alguna proposta, sí o no? Vostès, com arribaran als 2.318 milions d'euros? Vostès, que ara fan bandera de la transparència..., no hi ha manera de saber mai..., que vostès ens expliquin com pensen arribar a complir amb aquesta partida pressupostària, com ho faran; jo diria que és molt senzill. Què passa amb la despesa desplaçada sanitària, li he preguntat. Escolti, tenim gent revoltada als hospitals, tenim treballadors sanitaris absolutament cansats i cremats després de set anys de crisi i després de les seves retallades. Per què no envia vostè un missatge de tranquil·litat, dient: «Escolti, en el pressupost del 2015 intentarem revertir aquestes retallades, perquè la situació econòmica està canviant»? Jo crec que seria un missatge positiu.

Miri, nosaltres li volem plantejar alternatives en cinc àmbits.

Primer, exigir un nou model de finançament. Vostès diuen: «No presentarem un nou model nosaltres, no ho liderarem, perquè estem en un moment polític diferent.» D'acord. Però exigeixin també per la via judicial, si cal, al Govern de l'Estat que impulsi una revisió del model de finançament. Perquè en tot el que vostè ha dit amb relació a la liquidació del model de finançament estem d'acord amb vostès, nosaltres ens hem cansat de repetir que estem al costat del Govern amb relació a aquesta qüestió. Ara també a exigir un canvi en el model de finançament.

Fiscalitat pròpia. Vostès donen per exhaurits, ja, els marges fiscals, d'ingressos fiscals. Vostès, a la fiscalitat hi han arribat amb tres anys de retard; van córrer molt amb les retallades i van arribar molt tard a la fiscalitat. És veritat que no tenim molt marge, però encara hi ha marge, encara tenim marges amb una nova

reforma de l'impost de successions, amb una nova reforma de l'impost de patrimoni, amb un combat efectiu contra el frau fiscal, amb una reducció dels beneficis fiscals. Nosaltres pensem que aquí no hi ha molt marge però que hi ha marge, i que enviaríem un missatge positiu, doncs, a la societat, de redistribució dels esforços entre les rendes més altes i les activitats més contaminants per sortir de la crisi.

Tres, prioritats socials. Per combatre les desigualtats, és imprescindible implementar la renda de garantia de ciutadania, però un pla, també, per enfortir els programes que contribueixen més a l'equitat, en l'àmbit social, educatiu i de la protecció social. Creiem que això és important, que aquestes partides han de créixer més que la previsió de creixement del PIB el 2015.

Negociació amb els agents socials. Vostès tenen una enorme dificultat, jo diria..., vostès no dialoguen amb els agents socials, començant pels sindicats de la funció pública de la mateixa Administració.

Cercar fórmules alternatives de la gestió de l'endeutament, com la renegociació dels pagaments diferits.

I oposició a les noves retallades que ens puguin venir per part del Govern de l'Estat. Escolti, ens podem sumar tots, podem expressar-nos –en la moció ho intentarem– d'acord, ens podem oposar al document que hem conegut avui del Ministeri d'Economia?

I una darrera qüestió. Miri, per assolir aquest objectiu de la transparència, també els proposarem en la moció recuperar l'oficina de gestió pressupostària que hi havia en aquest Parlament i que preveu el Reglament del Parlament i que es va suprimir en un moment determinat. Doncs, també ho plantejarem, perquè els diputats i diputades puguem conèixer amb detall, doncs, quin és el grau d'execució pressupostària.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

La pinça continua: el ministeri filtra coses i vostès ataquen. (*Remor de veus.*) És clar que hem fet contribucions en aquest document, s'han demanat contribucions a tothom. La immensa majoria de les coses que ha esmentat, per descomptat que no són suggeriment nostre; el que hi han ara són documents de treball que són documents de treball del *ministerio* i que són responsabilitat del *ministerio*, responsabilitats amb les quals et manipulen, i vostès hi cauen de quatre potes. (*Remor de veus.*)

Bé. Ara voldria parlar una mica del pressupost del 2015. La prioritat del Govern per al pressupost del 2015 és que les despeses –deixo els interessos de banda– no poden ser inferiors a les dels comptes públics, a les dels comptes de l'any 2014, els comptes del pressupost del 2014; és a dir, la despesa en el pressupost del 2015 no serà inferior a la despesa del 2014. Com que ai-

xò jo ara no els ho podré dir amb quins ingressos es farà –això vindrà en el moment–, això operativament el que vol dir és que aquest conseller no els presentarà un pressupost amb despeses inferiors a la de l'any 2014.

A més a més, si els ingressos ho permeten, la nostra primera prioritat, per sobre dels pressupostos del 2014, és restaurar la paga doble dels treballadors públics, als quals, efectivament, els estem demanant molt, i són ells els primers responsables que el servei públic no es deteriori més. I, per tant, vull aprofitar aquesta oportunitat, com moltes, per agrair l'enorme esforç que estan fent els treballadors públics i que els demanem, però jo crec que els surt de dintre. Els serveis públics estan al caire de l'abisme, ho sabem. El triomfalisme que es reflecteix en les manifestacions ministerials des de Madrid no té cap fonament.

Per mantenir la despesa i, si es pot, la que he dit, la primera prioritat, necessitem més ingressos, i necessitem més ingressos que vinguin de Madrid, és a dir, més ingressos dels impostos que paguen els catalans i passen per Madrid. No resoldrem cap problema seriós amb una taxa per aquí i una taxa per allà. Necessitem més ingressos que vinguin de Madrid. En aquest moment, no hi ha model de finançament, perquè el model de finançament està exhaurit.

I, efectivament, estem en el procés de presentar un contenciós administratiu sobre aquest tema. Ja hem fet el pas inicial, que és el requeriment per exigir que es faci model de finançament. Després del requeriment, depenent de la resposta –però ja ens la podem imaginar–, hi haurà a presentar un contenciós administratiu. De la mateixa manera –perquè els recursos poden venir d'ingressos dels pressupostos o de crèdit–, també, com sap, hem presentat un contenciós administratiu –i aquest ja està en el Suprem– per exigir un canvi en la distribució de l'objectiu de dèficit per a l'any 2015.

El tema fonamental no és un tema català aquí, eh?, és un tema que els serveis públics de l'estat del benestar necessiten més recursos, i això només és possible amb una redistribució dels fluxos d'impostos entre el Govern central i les comunitats autònomes. Perquè, ves per on..., i això suposo que li sap greu al Govern central, però, ves per on, els serveis de l'estat del benestar estan administrats per les comunitats autònomes. S'ha de redistribuir, i s'ha de redistribuir això d'una manera dràstica. I no solucionarem el problema fins que hi hagi aquesta redistribució. I no se'n pot dir que *no hay dinero*, perquè, de fet, de *dinero*, si no n'hi *hay*, n'hi haurà, perquè la recaptació augmentarà necessàriament. Però el missatge que està enviant el Govern és que aquests diners addicionals els farà servir per a tot menys per als serveis de l'estat del benestar, administrat per les autònoms. És a dir, el farà servir per reduir el dèficit més ràpidament –ja ho ha fet, amb el guany que s'ha obtingut de la disminució dels tipus d'interès–, ho farà servir per abaixar impostos –encara que en això hi ha molt fum– i ho farà servir per als seus propis serveis, alguns dels quals són molt lloables, com les pensions. No diré res respecte a les pensions, però les pensions s'han de cuidar al mateix nivell que es cuida la salut. És una mica absurd que es deixi deteriorar la salut per la simple

raó que la salut la porten les comunitats autònomes i les pensions les llueix el Govern central

Per tant, aquest és el tema central: les comunitats autònomes han de rebre més diners per poder mantenir les prestacions de l'estat del benestar. I no hi donem voltes, que aquest és, de lluny, el tema central.

Moltes gràcies.

La presidenta

La següent interpellació és sobre les polítiques de seguretat ciutadana, ordre públic i gestió de la pobresa.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de seguretat ciutadana, ordre públic i gestió de la pobresa (tram. 300-00200/10)

La presenta el Grup Mixt, i té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bona tarda. Aquesta interpellació, com a algú l'ha sobtat, porta en el títol, a més de la seguretat ciutadana i l'ordre públic, que estem acostumats a tractar-ho de manera igual, la gestió de la pobresa, com una de les finalitats que tenen, doncs, aquestes concepcions que s'han fet al voltant de l'ús de l'aparell o del monopoli punitiu de l'Estat, via penal o via administrativa.

Aquesta interpellació s'ha de llegir com una interpellació de mínims, de defensa; és a dir, una interpellació de resposta a uns canvis accelerats en els últims temps i que s'estan llegint en clau, doncs, de, com he dit abans, reprimir o gestionar la pobresa via monopoli de força de l'Estat, cosa que nosaltres entenem, doncs, que no pot passar.

Jo crec que és evident –i després de la interpellació anterior encara ho és més– que les polítiques d'austeritat no han servit per a millorar la situació global de l'economia. No ens estan servant a les classes populars per a poder, ni que sigui, doncs, per fixar-nos un futur, veure com podem sortir d'aquesta situació que estem vivint. Jo crec..., no ho diem nosaltres només, podríem anar, acudir als premis Nobel d'economia que ja parlen precisament d'això, no? Ells comenten que les polítiques d'austeritat han servit per agreujar les condicions de l'economia, i, a més a més, doncs, estan respectant-ho, a més a més, doncs, estan fent servei a uns interessos establerts que bàsicament són els dels creditors rics.

En aquesta tessitura o en aquest agreujament de la situació econòmica i la persistència, també, de seguir amb les mateixes receptes que ens han generat les condicions que ens han portat fins aquí, doncs, veiem que el panorama, la foto, és unes polítiques que retallen els serveis públics –ja s'ha dit abans en l'educació, s'ha parlat de la sanitat–; una política de déficit zero imposada per la Unió Europea i complida, a bon grat, per l'Estat espanyol i les comunitats autònomes, en aquest cas, aquesta; la flexibilització i els drets dels

treballadors, via reforma laboral; la precarització de les condicions de vida de moltes, encariment de la vida, la reforma de les pensions, la manca d'accés a l'habitatge en condicions dignes... En fi, una sèrie de circumstàncies que generen unes condicions objectives, doncs, que situen les classes populars en un moment d'asfíxia i que també estan augmentant el malestar social, i, a més a més, doncs, situen aquestes dades, com deia, en dos aspectes molt clars: la primera és l'augment, doncs, de l'empresonament; l'augment de la xifra de gent empresonada que no és més gran que el d'altres anys, al contrari, està baixant; però que, en tot cas, situa Catalunya com el quart país per darrere de l'Estat espanyol amb més població reclusa, i on els delictes bàsicament, el 41 per cent de delictes més comuns són contra el patrimoni i l'ordre socioeconòmic, cosa que ens hauria de fer pensar una mica davant de què s'està reaccionant i com. I l'augment de la repressió sancionadora administrativa, traduïda en l'augment de multes via ordenances de civisme i sobre el qual la síndica de Barcelona, per posar un exemple, ja alertava la setmana passada, o feia un mes, em sembla, i parlava, a més a més, de manera bastant clara deia: «Considero abusiu el règim de sancions que s'apliquen respecte alguns aspectes recollits en la norma.» Feia esment a la gent sense sostre i a la gent en condicions d'exclusió social.

Bé. I és que, no ho diem nosaltres tampoc, alguns criminòlegs diuen, i cada cop més, que quan menys polítiques socials s'apliquen més força s'ha d'exercir, més polítiques repressives i penals s'han d'exercir per a poder intentar perpetuar el sistema. I totes les dades, a més a més, ho demostren: via les últimes reformes espanyoles, via ordenances de civisme i lleis òmnibus, s'ha pogut, d'alguna manera, palpar quina és la visió que volem donar-li a la repressió, doncs, adoptant, com deia abans, funcions que no li pertoqueu, com és la de la gestió de la pobresa.

Bé. Diuen, no?, també, dos autors que el capitalisme ja no és un mode de producció, sinó que és un mode de poder, i que, doncs, està aconseguint que amb aquest aparell repressiu que augmenta les tipificacions, que les fa més greus, que coses que no eren considerades lesives passen a ser lesives, doncs, perpetua, com he dit, aquest sistema i el preserva de tot allò que li pugui molestar.

Què molesta al sistema? Què està molestant ara? Molesten els aturats, molesten les treballadores i els treballadors precaris, molesta la dissidència política, molesta la gent sense sostre, molesta tot allò que embruti aquesta visió idíl·lica d'un model que no ens serveix a la majoria i que, entre altre coses, doncs, ens situa com a enemics. La teoria dels enemics socials està també molt desenvolupada. Ja no parlaré d'ella, però, bàsicament, identifica aquests enemics amb les classes subalternes, que som la classe treballadora i les classes populars.

I quina és la resposta, d'alguna manera, que arriba via administrativa? Jo crec que d'exemples sobre la tau-la, ara, molt clars, en tenim tres: la primera és la Llei espanyola de seguretat ciutadana. És, entre altres coses, una aberració jurídica. Jo no m'estendré a parlar

de massa detalls jurídics però sí sobre quatre aspectes que crec que la delimiten: el tema de la repressió total i absoluta de la protesta i de qualsevol, doncs, sortida de to que es consideri en l'espai públic, amb multes fins a 600.000 euros, cosa que és totalment desproporcionat i és ridícul. Es reforça, també, la discrecionalitat i la impunitat policial amb la possibilitat de retenir en una comissaria sense detenció. A més a més, s'afegeixen, el que d'alguna manera denota el decreït estat de l'Estat espanyol, les ofenses a Espanya com a altres sancions administratives –ofenses a Espanya que no sabrem què voldran dir, però que, en tot cas, segur que ens acaben esquitxant–, i, bàsicament, el sistema es blinda d'aquest estat de descrèdit de la política professional.

Un altre exemple, a més a més, de la Llei de seguretat ciutadana sobre la taula? Doncs, les diferents ordenances municipals que sancionen conductes tan disperses entre si com la venda ambulant i la mendicitat, o com, doncs, el soroll i les escombraries a la via pública.

I la tercera pràctica o el tercer exemple, que també és ben real i ben present, és quina és la pràctica del Departament d'Interior, doncs, bàsicament per a l'aplicació d'aquestes lleis de seguretat ciutadana, bàsicament respecte a les polítiques de l'ordre públic i, bàsicament, respecte a les polítiques de gestió de la pobresa.

Avui no seria el dia de parlar dels fixers polítics policials, però, com diuen *haberlos, haylos*, i tot això del fantasma de tots els consellers d'Interior, des del nostre punt de vista, algun dia s'hauran de donar explicacions sobre aquests fixers policials; però no només dels fixers policials, sinó de com, d'alguna manera, estan aplicant aquestes lleis, com he dit, amb un biaix clarament estudiat i clarament fonamentat en que allò que no interessa, allò que no els interessa, doncs, de seguida és localitzat i de seguida és, d'alguna manera, reprimit via, normalment, sanció no administrativa, perquè no en tenen prou en no generar condicions suficients per a que puguem tindre una vida digna, sinó que ara, a més a més, ho pagarem amb les nostres multes, i a les xifres em remeto, del creixement de multes exponencial, i, a més a més, sabent que ara mateix una sanció econòmica, en el context socioeconòmic que estem vivint, és una eina a més de classista totalment gravosa per a les classes populars.

En aquest sentit, també, volem referir-nos a les taxes judicials, perquè podrà dir: «Això no és competència meua, és competència del senyor Gordó.» En aquest sentit ens referim, perquè sabem que s'estan posant multes sabent que aquelles multes després no prosperaran i el que finalment es busca és el pagament de la taxa judicial per accedir al recurs; cosa que poden fer molt pocs i que situa, per tant, la imposició de la multa en una lògica totalment perversa que, si no pots pagar-te la taxa judicial, no pots recórrer.

I tenim el cas concret, alguns casos concrets, bàsicament el de cent catorze multes que s'hauran, d'alguna manera, de retirar. I aquí després li passaré la sentència perquè el Departament d'Interior pugui rectificar aquelles multes, on un jutjat ja els ha condemnat no només que les retirin, sinó a pagar, doncs, les costes judicials.

Bé. Finalment és un crit, com deia, de resposta de dir aquest panorama que s'està configurant amb la Llei de seguretat ciutadana amb les diferents ordenances i, bàsicament, amb unes pràctiques que entenem que no són les que toquen en aquest moment, doncs, ens criden a dir que s'ha d'aturar aquesta actitud, que no pot ser que amb les xifres de pobresa creixent que tenim, doncs, vulguin generar aquestes condicions de militarització de l'espai públic, que no és normal i que, a més a més, s'ha de fer un fre d'emergència a aquesta situació, i entenem que depurar responsabilitats, no només per al tema de la pobresa, sinó per al control de l'espai públic que finalment el conceben, bé, el podran fer servir tots aquells que el puguin pagar deixant exclosos a molta, moltíssima altra gent.

Doncs, bé, bàsicament la reflexió final –i després en la rèplica insisteixo sobre altres aspectes– seria dir, doncs, quina és l'actitud del departament en l'aplicació d'aquesta normativa i per què s'estan repetint pràctiques que entenem que no són justes i que, en tot cas, s'han de rectificar via d'ofici, com he dit, no només per les cent tretze persones multades, sinó per aquesta actitud, doncs, de criminalització de la pobresa.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, certament, doncs, comentàvem amb el conseller d'Economia un punt de perplexitat pel títol, doncs, que posava en una mateixa interpellació les polítiques de seguretat ciutadana, l'ordre públic i la gestió de la pobresa.

La primera qüestió que li haig de dir és que el Govern de la Generalitat, aquest Govern, ni els que l'han precedit, ha gestionat la pobresa des de la perspectiva policial. La pobresa es gestiona des de l'intent, a vegades més reeixit, a vegades menys reeixit, doncs, de creació d'oportunitats, de creació de riquesa i de repartiment d'aquesta riquesa. Per tant, hi ha molts altres instruments.

Per tant, jo estic lluny del plantejament que fa vostè. Ha expressat alguns conceptes, doncs, com a mode de producció que feia temps que jo no..., des que estic a la facultat d'Història ja fa uns anys, no li diré pas quants, i aquests canvis, doncs, jo estic lluny d'aquesta manera que té vostè d'aproximar-se a la realitat, que, evidentment, com no pot ser d'altra manera, la respecto, però no en comparteixo pràcticament res.

Jo sí que li puc explicar –i la hi vull explicar, doncs– quina és la manera com nosaltres gestionem les qüestions que tenen a veure amb l'ordre públic, amb la seguretat ciutadana –vostè ha parlat més d'ordre públic–, i quina és... –que crec que també és d'interès del seu grup i del conjunt de la cambra, perquè altres vegades hem tingut oportunitat de parlar-ne–, quina és la nostra visió amb relació a la Llei de seguretat, del Projecte de llei de seguretat ciutadana que en aquests

moments tenim sobre la taula, que ha presentat el Govern central a través del Ministeri de l'Interior.

En una interpellació d'un altre grup parlamentari ben diferent, per cert, des d'una perspectiva diametralment oposada a la seva, doncs, que també blasmaven exactament el contrari del que ara vostè diu i retreu al Govern de la Generalitat, la qual cosa deu voler dir que estem, doncs, en un cert espai de moderació central, els deia, doncs, en una interpellació, que nosaltres més que parlar de «desordre», que llavors es deia, «públic», ens agrada parlar «d'ordre públic», i que aquest, doncs, intentem –i moltes vegades ho aconseguim, d'altres vegades no ens en sortim– posar les coses senzilles. Perquè allò que a vostès els preocupa, i a nosaltres també com a Govern de la Generalitat, que és l'expressió «el dret a la manifestació», que és un dret fonamental, i com a tal s'ha d'entendre i s'ha de preservar, doncs, es pugui practicar a casa nostra amb tota normalitat. I perquè això sigui així, doncs, requerim de gestions prèvies, gestions durant, el que són estrictament les manifestacions i reflexions i tot el que s'escaigui, doncs, *a posteriori* d'aquestes manifestacions, perquè sempre hi ha aquest «abans», aquest «durant», particularment més complex, i aquest «després».

I al respecte..., al respecte sí que li volia, aprofitant l'avinentesa, donar algunes dades i compartir o no, o fer, si més no, en veu alta, algunes reflexions. D'entrada, nosaltres concebem l'espai públic com un espai essencialment democràtic; un espai essencialment, doncs, d'intercanvi; un espai per a la convivència, i per això el conceptuem també, quan hi ha manifestacions a l'espai públic com..., i els operatius que fem, com la necessitat de preservar aquesta llibertat de manifestació que hem de preservar d'una manera conseqüent, en tant que dret fonamental que és, però també la resta de drets dels altres ciutadans, de la mobilitat fins a altres, i també molt particularment ser capaços de contenir allò que estic segur que ni vostès ni nosaltres, ni cap grup d'aquesta cambra empara, que són les expressions violentes que es produeixen en el si, moltes vegades, d'aquestes manifestacions.

Nosaltres què fem?, què fem per gestionar, doncs, aquest espai públic, aquest dret a la manifestació, aquests drets fonamentals? Doncs, en aquest sentit, li voldria donar algunes dades positives: posem les coses fàcils perquè la gent que té la intenció de manifestar-se, i, certament, en això sí que té raó vostè, que els moments, doncs, difícils econòmicament, socialment generen més expressions de manifestacions a l'espai públic; en això té tota la raó, intentem que aquestes siguin comunicades. I la comunicació d'una manifestació de l'espai públic no és només, que també, un simple acte administratiu. És allò que permet una gestió correcta, que permet a qui té l'interès, doncs, de democràticament expressar-se a la via pública ho pugui fer, i permet, també, conciliar el dret d'aquestes persones amb el dret dels altres usuaris en qualitat d'igualtat, doncs, d'aquest espai públic, des de la perspectiva de la mobilitat, i ja no diguem, evidentment, des de la perspectiva de la preservació dels béns materials i dels béns públics, no?

I, per tant, hem donat molta importància i hem accentuat la necessitat d'aproximar-nos a tot tipus de col·lectius

que fan ús de l'espai públic per tal que les manifestacions siguin comunicades. I, en aquest sentit, hem avançat –hem avançat. L'any 2012 a Catalunya hi van haver 6.862 manifestacions de les quals només el 48 per cent –és a dir, menys de la meitat– van ser comunicades. I això té conseqüències d'ordre pràctic. Tenir la comunicació i el coneixement permet a la policia emparar aquesta manifestació i corregir aquells itineraris, doncs, que puguin derivar en problemes no desitjables, no tolerables, i permet, doncs, fer aquesta gestió correcta; 2012, 6.862 manifestacions, el 48 per cent comunicades, la resta no; 2013, 10.673 manifestacions –és a dir, doncs, la situació de tensió, d'un punt de crispació, aflora en forma moltes vegades de manifestació, per tant, que estan creixent–, el 71 per cent comunicades. En aquest sentit hem avançat i hem avançat en positiu.

I d'aquestes comunicacions de les manifestacions se'n desprèn una segona derivada, que també li voldria, doncs, donar una dada que em sembla positiva. El 96 per cent d'aquestes manifestacions que van ser comunicades l'any 2013, d'aquestes 10.673, el 96 per cent, es van desenvolupar amb la més absoluta normalitat, i només el 4 per cent, doncs, van rebre algun tipus d'indicació –que va ser molt majoritàriament, llevat d'un cas puntual, acceptat pels participants, pels convocants– de canvis d'itineraris o en alguns casos fins i tot de prohibicions. I l'única prohibició que l'any passat va arribar –vostè la deu recordar, 12 d'octubre– per part d'un col·lectiu, doncs, que m'estalvio de qualificar però vostè i jo el coneixem prou bé, i tindrem ocasió de parlar-ne el divendres a la Comissió de Matèries Reservades, que volia passar per dintre els carrers de Sants; ho vàrem prohibir. I això és gestionar, també. Miri, vàrem prohibir –vostès que a vegades prohibeixen la paraula «prohibir»– aquesta manifestació per aquest indret i davant la instància judicial, doncs, això va ser entès, i va ser avalada aquesta posició per part del departament.

Per tant, hi ha tota aquesta gestió prèvia. Hi ha una gestió durant la manifestació, accentuant cada vegada més –cada vegada més– les eines, que no són les úniques ni ens ho resoldran tot, doncs, de la mediació, també durant el mateix curs de la manifestació per poder interlocutar amb la gestió d'aquesta. I, en aquest sentit, algunes experiències, doncs, han estat positives, d'altres no han reeixit. I encara no hem resolt –i aquest és un dèficit que jo he reconegut des d'aquesta tribuna més d'una i més de dues vegades–, encara no hem estat capaços de resoldre la infiltració de grups expressament violents, de grups moltes vegades professionals de la violència, del desordre públic, que s'enquisten al si de manifestacions. Aquest és el nostre gran repte. No és tan fàcil com pugui semblar, doncs, entrar a aïllar aquests grups.

I per fer això cal, i vaig a l'altra derivada, l'ús, evidentment, de la força, que no de la violència policial, de la força policial, sempre en resposta al que és la violència d'alguns grups absolutament indesitjables, que crec que cap dels grups d'aquesta cambra d'una o altra manera pot emparar, no?

Aquest és una mica l'horitzó, el que fem amb relació a la gestió, doncs, del que és l'ordre públic, que és molt

més que la gestió del desordre públic, en aquest sentit, no?, i que ens obliga, ens exigeix a complir la que és la nostra encomanda, que és respectar, preservar, emparar aquest dret a la manifestació, com a dret fonamental que és, però també que aquest es conciliï amb la resta de drets de la resta de ciutadans. I aquesta frontera es corregeix, s'empara, es protegeix fent, doncs, aquest ús proporcional, aquest ús amb oportunitat i amb congruència de la força, si escau i quan escau. Que són, i també ho vull subratllar, d'aquestes 10.600 i tantes manifestacions l'any 2013..., doncs, aquest ús va ser absolutament anecdòtic; rellevant, perquè quan s'utilitza la força és evident que és vistós per raons òbvies i genera controvèrsia i judicis des de totes les perspectives, i això és una societat democràtica, però anecdòtic pel que fa a la quantitat. I no em treguin les paraules de context: rellevant, és important pel que fa al contingut, perquè qualsevol acte d'ús de la força, doncs, l'hem de fer acuradament, però en qualsevol cas és una excepció dins el que és la regla de les manifestacions.

Em demanava també –i em quedarà temps en el segon torn– la posició respecte a la Llei de seguretat ciutadana. Només apuntar-li tres qüestions. Nosaltres sí que creiem –parlo ara com a govern, com a Govern de la Generalitat– que cal una actualització de l'actual Llei de seguretat ciutadana, que és de l'any 1992; després li explicaré per quines raons. Segona reflexió: aquest que tenim damunt la taula no és el projecte de llei que hauria fet el Govern de la Generalitat de Catalunya; aquest no és el nostre projecte de llei. Però, tercera reflexió, com que creiem que cal una llei i que aquesta no és la que hauríem fet nosaltres, intentarem, a risc fins i tot de fracassar, de transformar-lo, de canviar-lo, i si després tinc una mica més de temps li explicaré en quins aspectes creiem que s'ha de modificar, i molt, aquest Projecte de llei de seguretat ciutadana.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, manifestar la meua, també, sorpresa després que a vostès els sorprengui que es parli de la gestió de la pobresa en el marc de l'ordre públic i de la repressió, quan en el Ple de pobresa entre altres coses es va aprovar un punt, una proposta que instava a la derogació de les ordenances de civisme de les ciutats perquè, entre altres coses, castigaven fets com la pobresa. Per tant, també sorpreses que a vostè li hagi causat tanta sorpresa, considerat que aquesta tesi, la tesi que a menor estat social major estat penal és una tesi totalment generalitzada, que s'estudia a totes les universitats i que no és una cosa, diríem, tampoc massa minoritària ni rebuscada.

D'altra banda, bé, la resposta és una resposta estàndard, diguéssim. Ens sembla perfecta. Ja sabem el seu posicionament sobre la Llei de seguretat ciutadana espanyola. Doncs, el celebrem, però amb escepticisme. Ja veurem finalment què acaben fent, què acaben votant.

I ara li faré quatre preguntes concretes. Una ja la hi he fet abans –potser no m'he explicat bé, intentaré explicar-me bé ara– i algunes altres més. La primera és sobre aquells fets que li he comentat, fets que passen el 2011, en els quals, després d'una manifestació antifeixista, s'encapsula i s'identifiquen cent cinquanta persones; cent catorze d'elles reben multes; una de les persones que rep una multa la recorre i el jutjat contenciós administratiu, doncs, dicta sentència dient que aquesta forma de practicar identificacions i multes de manera aleatòria i sense identificar culpables, i vés a saber de quin delictes o sanció, no era una manera de procedir. Tant és així que els condemnem que retornin les costes. I, per tant, jo abans li deia: què farà el seu departament?, depurarà responsabilitats en aquest cas?, retirarà les altres multes que queden? –cent tretze, per a ser exactes.

I tres preguntes més li feia abans. Ja li he dit que no era el moment de parlar ara de la Divisió d'Informació, però voldria saber quina opinió té i quina responsabilitat té també sobre la filtració ideològica a un diari, al gener de 2011, sobre 417 manifestants sense antecedents policials que havien acudit a una manifestació en contra de la reforma de les pensions. Vull dir, si vostè s'està referint als grups violents com així, en general, i una cosa tan dispersa que els permet fer actuacions com aquesta, filtrar la ideologia de quatre-centes persones que acudeixen a una manifestació.

També, si confirma o desmenteix el dispositiu de control quotidià de la Kasa de la Muntanya. És del Departament d'Interior o no, aquell dispositiu? Quina responsabilitat hi tenen, en aquell dispositiu? I per què es controla, doncs, la vida de la Kasa de la Muntanya? Voldríem saber si realment té tant d'interès.

L'altra pregunta que li faré, i amb això ja en van quatre, és, doncs, quina és la opinió que li mereix la vigilància al casal independentista del districte de l'Eixample d'aquí, de Barcelona, La Cruïlla, on s'han donat ordres, diguéssim, de fer seguiments de caire polític, quina responsabilitat hi té, qui ha donat aquesta ordre, a què es deu aquesta investigació d'entrades i sortides dels casals de l'esquerra independentista, i si tenen tantíssim interès.

Bàsicament per a no caure en el fet que allò de la «lleï mordassa», allò de la llei que restringeix la llibertat de manifestació, allò és espanyol i nosaltres ens situem en una tessitura d'un altre paradigma en el qual som més, doncs, garantistes, intentem respectar els drets.

Si intentem respectar els drets, el primer que s'ha de fer és donar explicacions sobre aquests quatre casos, actuar d'ofici en aquests quatre casos, depurar responsabilitats en aquests quatre casos i sobretot, doncs, instruir-se una mica sobre per què les polítiques o no-polítiques respecte als drets socials estan íntimament relacionades amb l'augment de la repressió, o no, per a la preservació de l'ordre neoliberal. Com he dit, no és una cosa meua, no és una cosa de la CUP, és una cosa de la doctrina criminològica de fa uns quants anys.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, intentaré donar respostes a les preguntes concretes que vostè m'ha fet. Amb relació a les multes i les sentències, el que fa el Departament d'Interior, el que fa el Govern de la Generalitat és acatar les sentències, com pertoca. Són recorregudes si creiem que s'han de recórrer, i així ho hem fet en casos concrets i així ho continuarem fent. De la mateixa manera que vostès, doncs, n'han recorregut, de sentències que en primera instància no els donaven la raó en absolut, i després en altres instàncies l'han tingut. Per tant, ni més ni més. Nosaltres acatarem la sentència i, amb el benentès que aquesta sigui recurrible, si no compartim els criteris que condueixen..., o sobretot el sentit mateix de la sentència, doncs, sempre actuem de la mateixa manera, que és fent ús d'allò que afortunadament tant l'expressió de govern com el conjunt de ciutadania té al seu abast, que són les eines que ens dóna l'estat del benestar. Per tant, aquesta és la qüestió, doncs, que farem, ni més ni menys.

Vostè em preguntava que si es fan, doncs, uns seguiments i si es fa..., en el cas de La Cruïlla. Escolti, no nosaltres no fem, cregui-s'ho i entengui-ho, no fem un seguiment polític. No hi ha «instruccions polítiques», com vostè ha manifestat amb aquesta literalitat –també hi he posat cometes. No fem seguiment polític en el cas de La Cruïlla o en cas d'un altre que ha esmentat, un altre centre, no? Escolti, no hi han tals instruccions. No hi són; no hi són ni hi seran. Cosa diferent és que algunes vegades se segueixen alguns fets delictius i algunes vegades condueixen a determinats llocs.

Ara, no confonguem les coses –no confonguem les coses. I podria esmentar aquests o alguns altres casos en què alguns seguiments policials han detectat, doncs, en determinats entorns –i ara no parlo d'aquests dos concrets que vostè ha esmentat–, en determinats àmbits, doncs, persones que han estat posades en mans de la justícia. I aquesta és una instrucció, per un costat, ordenada i tutelada, com no pot ser d'altra manera, per la mateixa institució judicial, per la judicatura. I, segona, que en alguns d'aquests casos, doncs, els procediments judicials han demostrat que tan desenaminada no anava la policia. Però el que no hi ha –el que no hi ha– és una instrucció política de fer seguiment ni de vigilar en funció de quina sigui la ideologia, el pensar, els criteris, doncs, de les persones que s'associen a l'entorn d'aquests centres que vostè ha esmentat o de qualsevol altre. Per tant, en aquest sentit, aquest no és el criteri i ho voldria deixar, doncs, meridianament clar, perquè mai ha estat donada al Departament d'Interior cap mena d'instrucció política de fer aquest tipus de vigilàncies que vostè esmenta. I sí que algunes vegades, doncs, ha coincidit..., i d'això no ens n'hem amagat i a més a més ho hem posat en coneixement de la judicatura, que algunes vegades ha requerit vigilància de persones concretes per delictes concrets,

que no per qüestions de caràcter ideològic, per delictes concrets, doncs, que s'ha escaigut que estaven a l'entorn d'aquests centres.

I permeti'm, els pocs segons que em queden, un minut i escaig, per aprofundir un xic més amb relació al que li esmentava, al Projecte de Llei de seguretat ciutadana; per reafirmar el que li he dit en el primer torn. Nosaltres, com a govern de Convergència i Unió, en el seu dia vam manifestar la necessitat d'adequar, d'adaptar la llei, que data del 1992. Aleshores no existien ni els telèfons mòbils. Miri si han canviat les coses i miri si cal canviar-ne alguna, de les coses. Nosaltres vam estar en radical desacord, i jo recordo haver-ho dit des d'aquesta tribuna i des dels passadissos d'aquesta mateixa cambra i en d'altres àmbits, en radical desacord amb el primer text que es va posar sobre la taula. I recordo que vaig tenir una resposta molt irada per part del ministre de l'Interior. Va dir una cosa semblant que «no m'estranya que a Catalunya passi el que passa perquè aquest conseller no coneix...» I tot allò que vam assenyalar com a vulneració de qüestions, de drets fonamentals recollits a la Constitució espanyola, tot allò –tot allò– ha estat tret de la llei.

S'ha tret suficient? Queden coses per treure? És evident que nosaltres creiem que encara cal perfeccionar-la, bàsicament en dos grans àmbits. L'àmbit competencial; aquesta llei no clarifica prou que nosaltres, Govern de la Generalitat de Catalunya, com a titulars que som de les qüestions de seguretat ciutadana i com a cos policial propi que tenim..., no hi quedem ben reflectits. Per tant, tot l'àmbit competencial. I després, quant a continguts, hi faríem algunes esmenes amb relació, doncs, a qüestions que hi trobem a faltar, que trobem a faltar en aquesta llei, i que l'hauríem de millorar molt, com, per exemple, la substitució, quan estem parlant de menors, d'algunes penes, doncs, per treballs a la comunitat o altres tipus que ajuden més a la reinserció que no pas la pura sanció administrativa. Aquest seria un aspecte, i en trobaríem molts més. Em queden nou, vuit segons; per tant, no li puc fer més la relació.

Aquesta no és la llei que nosaltres hauríem fet. Sí que creiem que cal una llei i, per tant, estem disposats, hi insisteixo, eh?, a risc de no sortir-nos-en, a intentar modificar aquesta llei perquè ens reconegui les competències que tenim perquè les puguem exercir responsablement, perquè garanteixi al cent per cent allò que són drets fonamentals de les persones, però també, i no ho perdi de vista –almenys jo sí que no ho puc perdre de vista ni ho perdre de vista–, perquè calen eines jurídiques al servei de la policia, no pas per reprimir la pobresa, com vostè insinuava o explícitament deia en la primera part de la seva intervenció, sí per reprimir, doncs, les conductes, en aquest cas, delictives.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'aplicació del real decret que garanteix el dret dels alumnes a rebre l'ensenyament en totes les llengües oficials a Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació del reial decret que garanteix el dret dels alumnes a rebre l'ensenyament en totes les llengües oficials a Catalunya (tram. 300-00204/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señores y señoras, diputados y diputadas, señores *consellers*, ¿qué tenemos aquí?, ¿qué tenemos en Cataluña y qué tenemos en España? Tenemos un estado que es plurilingüe, que tiene una lengua común hablada en todo el territorio del Estado, tres lenguas que se hablan en partes de ese territorio; un sistema educativo mediocre, en el que nuestros alumnos, en comparación con el resto de países desarrollados, tienen unos niveles de habilidades escasos al finalizar su periodo formativo obligatorio; tenemos un país en el que la enseñanza de la lengua extranjera presenta unas carencias gravísimas, y tenemos en Cataluña, en este contexto estatal, un sistema, al que llamamos «de inmersión lingüística», que hace lo que no hace ningún otro sistema en Europa, que es suprimir, posponer, no tener como lengua vehicular una lengua cooficial en el Estado. El sistema de inmersión está vigente desde hace treinta años, después de un periodo de dictadura que prohibió el catalán en las escuelas, y tiene, plantea una resistencia a introducir otras lenguas vehiculares, como son el castellano y el inglés; aunque quizás la resistencia a introducir el inglés no es tanta, porque, claro, con los ingleses no nos peleamos tanto como con los vecinos y ellos no nos roban y tal, y entonces introducir el inglés parece que tiene algún problema menos que introducir el castellano.

Los partidos políticos en Cataluña, ante esto, ¿qué posturas adoptan? Por parte de Convergència y de Esquerra Republicana, pues hacen lo que siempre han pretendido sus dos partidos, que es tratar de erradicar el castellano de la vida pública: en las administraciones, en las escuelas..., todo que sea únicamente en catalán. Los de Iniciativa y los del PSC, pues, hacen dos cosas. Primero, hacen seguidismo de la política nacionalista que el gran demiurgo que inspiró a casi todos los partidos aquí presentes, que era Jordi Pujol, proyectó para Cataluña. El lema de «Un poble, una llengua, una escola», pues, tiene las reminiscencias que ya se comentaron aquí, pero que no diré cuáles son; pero que, vaya, que es un eslogan reminiscente, por decirlo así, sí que es verdad. Y luego, aparte de hacer este seguidismo, los partidos del Partido Socialista e Iniciativa, más o menos de buena fe, sostienen que, claro, que el uso de catalán es un ascensor social, que el uso de la lengua catalana promueve, mediante la inmersión, el perfecto conocimiento de los ciudadanos y tal.

Y en esa parte, en la parte de la buena fe, ahí nos podemos poner de acuerdo, y en eso estamos de acuerdo nosotros también. Vaya, ¡menos mal! El catalán, usado como lengua vehicular, en muchas partes de forma muy mayoritaria, va a ser necesario para que en zonas en las que el catalán, pues, no esté tan implantado

socialmente sea perfectamente conocido y aprendido. Y, por tanto, en esa parte podemos estar y estamos de acuerdo. Lo que pasa es que en Ciudadanos no estamos ni acomplejados ni abducidos por las ideas nacionalistas, como algunos del PSC y de Iniciativa, que parece que tienen que ir pidiendo perdón por hacer valer derechos normales en cualquier otro país del mundo.

Los de Ciudadanos queremos una enseñanza pública, trilingüe y de calidad. Queremos que todos los niños usen el catalán, y también el castellano, y también el inglés. ¿Es necesario que la garantía del aprendizaje del catalán pase por mantener más horas de catalán que de castellano e inglés en algunas zonas? Pues, de acuerdo, lo hablamos, de acuerdo. ¿Por qué no hacemos un mapa lingüístico por centros o por municipios y determinamos dónde es necesaria una prevalencia clara del catalán para garantizar su perfecto aprendizaje? ¿Por qué no detectamos por centros las carencias de idioma en inglés y garantizamos el uso del inglés como lengua vehicular en cada uno de esos centros? De esa forma, señora Rigau, usted cumpliría con las leyes y con las sentencias. Se lo digo amablemente, casi por sacarla del atolladero, porque ya sabe usted que me es simpática, y yo se lo digo ya hasta con simpatía: oiga, dé un paso al frente —dé un paso al frente—, no se deje engañar por sus compañeros, que son ustedes gente de orden.

A veces, mire..., una pequeña digresión: ayer o anteayer, que los veía en el 3/24, al señor Espadaler, al señor Trias, al señor Duran y al *president* Mas, tan formalitos con sus trajes grises, sus corbatas impolutas y sus camisas blancas, pensaba: «Qué poca pinta de revolucionarios que tienen, pero, a la vez, cómo las cosas que dicen y que hacen no se las creería nadie si no tuvieran esta pinta seriecita.» Si no tuvieran esta pinta de que están..., nadie con una cabeza, por decirlo así, no sé, medio rapada y con pinta así, más..., como algún otro colectivo político, salen diciendo las cosas que dicen y hacen ustedes, y no tendrían credibilidad. Pero, claro, salen ustedes tan formalitos... Y usted también, que es una persona de orden, de un partido de derechas o de centroderecha, no entiendo cómo usted acaba incumpliendo de esta forma las leyes.

Mire, en este contexto, con gente encorbatada que está promoviendo el incumplimiento de las leyes y que salen por la tele como si nada ocurriera, ¿qué opone el Gobierno de España a estos dirigentes levantiscos de nuestra autonomía que convocan referéndums sin poder hacerlo y que no aplican las leyes en las cuestiones de la inmersión lingüística? Pues, miren, ¿hacen política en el Gobierno del PP? Política, política..., no sé; desde luego, si la hacen no les da mucho resultado. ¿Hacen ustedes debates, programas, jornadas, pedagogía, documentales sobre la normalidad de que en un estado se use con normalidad en la enseñanza la lengua oficial en todo el Estado? Pues, tampoco. ¿Y qué se hace? Pues se hace un decreto, un decreto que es una chapuza, que se lo sacan de la manga, donde el Estado central admite que una autonomía se está saltando la ley y, como la autonomía se está saltando la ley, lo que hace el Estado es pedir ayuda a los ciudadanos y decirles: «Oye, que si no te cumple la autonomía,

avísame, que te pongo colegio privado, y ya te lo pagaremos.» Y le están pidiendo al alumno y a la familia que entren en esas listas negras que tanto les gustan hacer a ustedes, de malos catalanes, las veintitantas familias, los ciento y pico, aquellos que no quieren a Cataluña, los que no quieren estudiar en catalán, los de la segregación, que se signifiquen, les pide el Gobierno, que pidan por escrito las cosas. En vez de facilitar el Gobierno que la escuela catalana sea una escuela pública, de calidad y trilingüe, no, se tienen que ir al colegio privado, porque el Gobierno no es capaz de hacer que la autonomía, por medio de los medios legales que tiene y de la alta inspección educativa..., que no sé qué está haciendo hasta este momento; ya promovemos desde Ciudadanos que empiecen a actuar de verdad en este estado de derecho, si es que lo es.

Pero lo que no se puede hacer es que ustedes les impongan un decreto que además es dudoso, porque, ¿hay coles privados que impartan enseñanza en castellano también cerca del solicitante?, ¿los habrá? Eso no lo sabemos. ¿Qué pasará si el colegio que se negó a impartir alguna asignatura en castellano, después, cuando se le va el alumno, entonces la imparte? ¿Sacarán al alumno del colegio privado o...? Tampoco se sabe que... ¿No parece que vulnera la autonomía presupuestaria el que se obligue a pagar con dinero de la Generalitat algo...? Todas esas dudas que plantea el decreto, yo creo que el Gobierno del PP las debería resolver simplemente haciendo cumplir la ley en el sistema de enseñanza pública catalán, no con colegios privados de por medio.

Mire, ya les he dicho lo que opino del decreto, que es una bajada de pantalones, en realidad, del Gobierno del PP, que no está sabiendo hacer cumplir las leyes. Y no sé quién informa al ministro Wert de lo que pasa aquí en Cataluña, francamente, porque yo creo que le convendría venir a vivir aquí, ver cuál es el ambiente, ver qué pasa en las escuelas (*remor de veus*)... —no ha pasado nada (*l'orador riu*)—, ver qué pasa en las escuelas y hacer que se cumplan las leyes, y no inventarse cosas raras en un estado que parece que admite que desde una autonomía se incumplan.

Mire, señora Rigau, se trata de que cambiemos ya este sistema de inmersión lingüística que pudo ir bien hace treinta años, que ahora se revela anticuado, que lo que necesitamos es que se aprenda el castellano, el catalán y el inglés. Mire, aunque sea para que cuando pase todo esto, como espero, sin resultado ninguno por su parte, en este intento secesionista que ustedes están intentando llevar a cabo, pues, las aguas volverán a su cauce y dentro de quince o veinte años, como la historia es un péndulo, volverán ustedes a plantear estas cosas, y entonces tendrán que tener gente, incluso de Esquerra Republicana, que vaya otra vez al Congreso a defender las cosas con competencia lingüística en castellano. Y también sabemos todos que es necesario ya saber inglés, e irse fuera, y trabajar, y utilizar el inglés, y entonces, para estas competencias, es necesario que nuestros alumnos catalanes tengan en la escuela pública —en la escuela pública— un nivel suficiente de castellano, catalán e inglés.

Y por último le diré, señora Rigau, que en la moción nosotros propondremos cuestiones que son... Primero,

para evitar que usted tenga que cumplir este decreto, lo que tiene que hacer es cumplir la ley; pero, mientras no cumpla la ley, lo que va a tener que hacer es cumplir el decreto. Y le exigiremos que tome las medidas pertinentes, primero, para no colocarse en la situación de que este decreto haya de aplicarse, y segundo, si usted sigue en sus trece, que se aplique el decreto, porque no habrá otro remedio.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, diputades..., senyor Carrizosa, ara em feien un comentari que crec que és molt oportú: ens ha quedat el dubte si vostè m'interpellava a mi, com a membre del Govern, o estava fent oposicions per substituir el senyor Cañas. La veritat, ens sembla més que és la segona. No ha aportat res de nou a la interpellació; per tant, suposo que és marcar posició dintre del seu propi grup i enfront d'un altre grup.

És curiós veure com vostè sent la necessitat d'un nou model lingüístic que permeti que, si s'ha d'anar al Congrés, es pugui fer amb una competència lingüística en castellà més alta que la que vostè suposa que tenim; en canvi, vostè no es planteja que hi pugui haver competència lingüística en català per parlar al Parlament de Catalunya. No deixa de ser curiós.

Suposo que vostè em parla —perquè així ho deia el nom de la interpellació— d'un text que sembla que va aprovar el Consell de Ministres divendres va fer vuit dies. Però sap què passa, senyor Cañas? Que no ha estat publicat. (*Veus de fons.*) Bé, ja m'ha entès, veu?: senyor Carrizosa. No està publicat en el BOE, i vostè sap perfectament, com a advocat, que una norma, si no està publicada, no és de la seva aplicació. Per tant, no entenc el motiu de la interpellació. Perquè, si és pel real decret, no ha sortit, no està publicat, no hi ha matèria. I, és clar, jo mirava..., sí que el Reglament del Parlament ens dóna fins a deu minuts en el primer torn i cinc en el segon; però, és clar, per a una interpellació sobre una norma que no existeix, que no està publicada, a mi em costa gastar aquests deu minuts, perquè no hi ha matèria. El que hi ha és el que hi hagué sempre, menys una qüestió que vostè ja podria saber.

Fa poc que s'han fet públics els usos lingüístics de Catalunya. Si vostè repassa les dades, veurà com més del 95 per cent de la població de quinze anys i més declara entendre, saber, parlar, llegir i escriure el castellà. Sap quin és el percentatge de gent que entén, llegeix i escriu i parla el català? Doncs, miri, l'entén un 94, el sap parlar un 80, el sap llegir un 82 i el sap escriure un 60,4. Vostè creu que parlem de dues llengües en igualtat de situacions? Vostè creu que estem parlant de dues llengües que es puguin partir en percentatges? A vostè, que el preocupa tant l'anglès, li faig saber que l'anglès a Catalunya ha millorat, i està millorant, i millorarà més. I l'objectiu final és que a l'acabar l'esco-

laritat obligatòria, reiteradament repetit en aquest hemicle, pugui haver-hi un 95 per cent de la població de quinze anys i més que pugui dir que sap parlar, que sap escriure, que sap llegir i entendre el català i el castellà. Mentre no tinguem aquest paral·lisme, permetin que apliquem el model lingüístic que permet, al final de l'escolaritat obligatòria, un domini equivalent. Obviar les dades oficials de coneixement de llengua és, sincerament, fer-se tramples al solitari. Vostès han construït un..., vaja, han construït un discurs, i ara no deixen que cap dada els espatlli el discurs.

Senyor Carrizosa, sap escriure el català a Catalunya un 60,4; sap escriure el castellà un 95 per cent. Aquesta és l'Enquesta dels usos lingüístics de la població de Catalunya. Entre altres respostes, s'il·lustra quina és la situació, quina era i quina és, com l'impacte demogràfic ha fet que del 2003 al 2008 hi hagués un descens important, com del 2003 al 2008 al 2013 la tendència hagi canviat; estem tornant a remuntar lleugerament. Miri, usos lingüístics amb els companys d'estudi: el 2003, era un 43,3, el català; un 48,7 el 2008; un 42,9 el 2013, un punt per sota del 2003.

Per tant, com que vostè mateix s'ha contradit i ha dit: «Home, podem admetre que hi han zones en què la presència del català i el castellà sigui diferent»... I en això li dono tota la raó, perquè, miri, a Terres de l'Ebre, com a llengua habitual del territori, de les persones, el català ocupa un 73,8; a l'àrea metropolitana, el català, com a llengua habitual, la declara un 27,8. Vol que li digui d'on són les demandes que vostè reiteradament avala sobre més castellà a l'escola? Són de Terres de l'Ebre? Són de Barcelona i l'àrea metropolitana. I, si ja tenim que un 27,8 declara tenir com a llengua habitual el català, només ens faltaria treure presència del català a l'escola.

Per tant, no ens parli d'aplicar un reial decret que no està publicat; per tant, no entro en aquest debat. Si vostè ho vol, després li puc explicar com ens vam posicionar davant de l'avantprojecte a la Conferència Sectorial, quines esmenes hi hem lliurat, què ha dit l'informe del Consell d'Estat, què ens sembla que el Consell d'Estat ha introduït, perquè la versió final que anava al Consell de Ministres... Però, com que no ha estat publicat, crec, sincerament, que no té lloc la interpellació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señora Rigau, el decreto en cuestión..., usted me dice: «Ah, no sé de qué me interroga usted» o «no sé de qué me interpela, con este decreto, que no ha salido publicado.» Pues, oiga, mírese sus propias declaraciones del día 12 de julio sobre el decreto del que le estoy hablando yo, ese que usted decía que eran muchas lingüísticas y todas estas cosas; pues, será que conoce su contenido, puesto que habló sobre él a los periódicos. Entonces, hable usted con este diputado, que para eso los diputados, digamos... A los periódicos y los

medios de comunicación está muy bien que vayan los políticos, pero en el Parlamento usted debe responder también a lo que le digan los diputados, porque este es el juego democrático.

Me he de referir también a que si en el Parlamento de Cataluña se habla o no se habla en catalán. Vaya, vaya, vamos a ver: ¿es una anomalía que hable en castellano en el Parlamento de Cataluña? ¿Es una anomalía? ¿Le está usted diciendo al 50 y pico por ciento de catalanes que tienen como lengua habitual el castellano que es una anomalía utilizarlo en el Parlamento de Cataluña? ¿Esto está diciendo? Bueno, porque yo creo que no lo es. Y, oiga, le digo una cosa: en mi grupo el porcentaje de utilización que se hace del castellano y del catalán es muy similar al que se hace en la sociedad catalana. A lo mejor algunos otros grupos deberían hacer lo mismo para representar debidamente a todos los ciudadanos catalanes sin excepción, sin listas –sin listas.

Seguimos –seguimos. (*Remor de veus.*) Ah, y, por cierto, le agradezco, ahora que me están diciendo «listo» desde sus escaños, desde sus bancos, pues, le agradezco la comparación con el señor Cañas, uno de los mejores diputados que ha habido en este Parlamento.

Vamos a ver, en Terres de l'Ebre y Barcelona y área metropolitana, es así, es como usted dice. ¿En Terres de l'Ebre es necesaria una inmersión al cien por cien en catalán, o estaría mejor que los que usan catalán en Terres de l'Ebre también tuvieran más porcentaje de castellano y de inglés? Es que es algo tan obvio, señora Rigau, que si usted no estuviese encastillada en la ideología y en la utilización de la lengua con fines políticos, pues, entonces..., me parece que esto lo saben todos ustedes, todos.

Mire, yo les voy a decir ya, para no extenderme en la réplica punto por punto..., porque es que no acabaríamos nunca, además. Desde el momento en el que ustedes se tienen que amparar en falsedades y en exageraciones y en tergiversaciones para mantener el sistema de la inmersión lingüística, es que la justicia de lo que ustedes mantienen es bien poca, ¿eh?, si ustedes tienen que tergiversar las cosas que nosotros decimos.

Mire, en esta moción que se derive de esta interpelación, nosotros le vamos a pedir al Gobierno de la Generalitat que consulten a todos los profesores y al sector educativo, para que podamos conocer la realidad social, lingüística, de cada comarca o municipio. Esto seguro que lo sabe usted, pero ahora nosotros queremos saberlo también desde nuestro grupo. Porque con esa realidad, con la que usted me explica de las Terres de l'Ebre y del Barcelonès, tenemos que hacer lo que el Tribunal Constitucional nos dice, que es que ustedes, desde el Gobierno de la Generalitat, establezcan los porcentajes precisos y razonables para garantizar la presencia del castellano en el sistema educativo, que eso es la ley, y el programa de Ciudadanos es: el castellano y, oiga, le recomendamos, para una mejor calidad de la enseñanza pública, el inglés.

Les vamos a pedir que informe usted en la comisión parlamentaria de las reuniones que mantenga con el ministro Wert para la aplicación de la LOMCE. Porque usted acostumbra a ir a los medios de comunica-

ción y explicar estas cosas, pero querríamos que nos lo explicara usted en la comisión, porque aquí tenemos una nueva ley de educación que se va a aplicar, que le están sacando decretos..., que usted sabe que, aunque no se haya publicado, se va a publicar y que además va a entrar en vigor el día 1 de septiembre, y queremos desde la sede parlamentaria *conocer* lo que usted dice y ejercer el control parlamentario.

Queremos que nos informen también de las solicitudes que, amparadas en el decreto, formulen los alumnos, y de la salida que se les ha dado, y que nos informen en sede parlamentaria, porque tenemos derecho a saber el grado de cumplimiento de las normas por parte de nuestra *consellera d'educació*.

Y, en fin, otras muchas cosas que ahora, por no extenderme, ya verá en nuestra próxima moción.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè sap perfectament que el que li interessa a vostè és dir que jo he dit que era una anomalia, cosa que jo no he dit; per tant, deixem-ho aquí, perquè a vostè el que li interessa... Jo el que li he dit, i ho mantinc, és que aquells que tant defensen el bilingüisme m'agradaria de tant en tant veure com el practiquen. Ja està. (*Remor de veus.*)

Dit això, dit això... Sí, sí, jo no el defenso, jo no el defenso com vostès. (*Persisteix la remor de veus.*) Jo no el defenso, jo l'acato –jo l'acato. Però jo aquí no surto cada dia a parlar del bilingüisme, no: jo responc –jo responc

Ara bé, vostè acaba de veure i acceptar que el reial decret no està publicat, i vostè surt aquí a voler-me fer complir –perquè així ho ha anunciat a la interpellació– l'aplicació d'un reial decret que no està publicat. I li demano que s'atengui a la norma. I, per tant, avui, no és el cas. Perquè, quan jo em vaig manifestar, em vaig manifestar sobre el projecte de decret, de reial decret, que anava al Consell de Ministres. Jo què sé, si ho han canviat. Jo vaig dir: «El text que em consta que hi va és això, això i això. Però no em consta si hi han modificacions.» Per tant, siguem exactes.

A vostè li agrada molt parlar de falsedats. Aquí només hi ha una realitat: que el 85 per cent del Parlament de Catalunya va avalar un model lingüístic amb la Llei d'educació de Catalunya i en el seu Estatut. No hi ha cap altra veritat.

I una altra veritat, que vostè no vol acceptar, que és que el domini del català i el castellà, a l'acabar l'escolaritat obligatòria, hauria de millorar, sempre, perquè per això anem exigint i elevant el nivell, però és equiparable. I, si hi ha una llengua en aquests moments que encara no és parlada amb la mateixa solidesa que

l'altra, és el català, en segons quins territoris. I per això li dono la clau de la resposta: si vostè m'admet que per a tot no hi ha la mateixa presència de llengua –menys mal!–, això no lliga a demanar uns terços i uns percentatges únics i homogenis, no lliga –no lliga. Però vostè un dia em demana els terços, l'altre dia els percentatges i ara m'admet que la realitat és diferent.

Doncs, com que la realitat és diferent, qui l'ha de concretar?, qui coneix la realitat de l'aula? El centre. I quin instrument té el centre educatiu? Per cert, el públic i el privat, sobretot el concertat. Perquè vostè es veu que ignora el 40 per cent dels centres de Catalunya; Déu n'hi do també –Déu n'hi do. Per tant, quin instrument tenen aquests centres? El projecte lingüístic; és allà on es concreta en quin moment, en quina fase i amb quin grau i intensitat s'ensenya i s'utilitza una o altra llengua. I aquesta és la proporció raonable que entén la Generalitat, la que els centres, d'acord amb les seves realitats i els resultats acadèmics, preveuen.

A vostès no els interessen els resultats acadèmics; a vostès els interessa la presència política d'una llengua. I a partir d'aquí vostès, quan me volen fer tractar igual per terços el català, el castellà i l'anglès, quan saben que els punts de partida són diferents, doncs, m'estan fent, evidentment, una maniobra.

Aquí només hi ha una tasca important a fer: explicar-ho una vegada rere l'altra. I no podrà dir mai, senyor Carrizosa, que jo no comparegui sempre que el Parlament m'ho demana. Per tant, vostè demani una compareixença, si té el suport i el vot de la comissió..., jo en tinc unes quantes d'acceptades i que vostès no les agenden, però quan les agenden amb molt de gust...

I, per altra part, crec que..., la broma ja l'he vista, però estarà amb mi que no li ha sortit massa bé, tot allò dels encorbatats i la gent d'ordre. Perquè, miri, si hi ha algú que porta corbata i ha incomplert reiteradament lleis, acords i sentències del Tribunal Constitucional sobre competències, és el Govern de Madrid.

La vicepresidenta primera

El tercer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'assignació pressupostària per a sanitat i les previsions per al 2015, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre l'assignació pressupostària per a sanitat i les previsions per al 2015 (tram. 300-00206/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, bé, interpello el Govern de la Generalitat de Catalunya en matèria de pressupostos públics per a la sanitat a Catalunya, de cara sobretot a l'any vinent, que sembla que no, però està més a prop del que ens pensem. No vinc, com es fa sovint des d'aquest faris-

tol, a parlar del pacte fiscal en què va arribar a acord Esquerra Republicana, aleshores, amb el Partit Socialista –és aquell que..., «ens roben»–, no vinc a parlar d'això. Vinc a parlar de quin gestió fem dels diners aquí a Catalunya.

Quina és la situació actual? –i és bo comparar, per posar-nos una mica en mesura. Som, Catalunya, la Generalitat de Catalunya és la segona comunitat autònoma en pressupost per ciutadà d'Espanya, només per darrere de Navarra, i, en canvi, estem a la cua en despesa sanitària: menys de mil cent euros per persona/any, la qual cosa ens posa a la cua. Però, dintre de la meua visió, crec que nosaltres ens hauríem de comparar amb els millors. Jo sé que hi ha una cosmovisió aquí molt estesa, que és que hem d'eliminar tot el que significa Espanya de Catalunya. Jo crec que hauríem de liderar Espanya, com ho fem, per exemple, en el terreny esportiu o en d'altres terrenys, crec que en aquest sentit hauríem de liderar.

Per què tenim aquest problema de finançament a la sanitat pública catalana? No és pas per una decisió imposada de fora. És una decisió interna, que sí que és cert que no es pot prendre com una foto fixa, sinó que depèn d'una herència rebuda, ja que sabem que els problemes pressupostaris de la Generalitat..., entre el 2008 i el 2010 el sector privat català va perdre 750.000 llocs de treball, mentre que el sector públic, la Generalitat, contractava –dades del conseller Puig– 88.000 persones. Això sotmet a una tensió les finances públiques que és insostenible; part del problema que ens ocupa. Afegir a això, evidentment, hospitals sobredimensionats –no ho diu un servidor, ho diuen els gestors de la sanitat pública dels darrers trenta anys–, trencant, a més, allò dels hospitals sobredimensionats trenca aquell principi del *more brain, less bricks*: més cervell, més coneixement, i menys totxana. Afegir-hi, a més, el deute pujolista, el deute aquell que el tripartit va fer aflorar, que era un deute heretat; és a dir, també no podem culpar de tot el tripartit, tot i que no en trobaran en aquest diputat un defensor.

L'altre dia passava per la Comissió de Salut una proposta de resolució, redactada suposo que per la seva antecessora al càrrec, l'exconsellera Geli, que deia que estem a la cua en pressupost sanitari, i feia referència que en els temps del tripartit, on la despesa era tota alegre, allò, el principi «el Govern tot ho pot», estàvem al número 13, és a dir, els segons en despesa *per capita* i al número 13. És com si el Barça quedés tretzè a la lliga; seria, una mica, un drama.

Comparant-nos amb els millors, veiem..., hi ha cinc comunitats autònomes, les cinc primeres. Doncs, Castella-Lleó, Cantàbria o Navarra, governades pel Partit Popular: 200 euros més per habitant l'any, 263 o 320. Anem a Astúries: 324. O al País Basc: 500 euros més *per capita*. És perquè ho decideixen allà, no els ho imposen ni la senyora Merkel, ni Obama, ni Rajoy, ni ningú; ho decideixen allà. I aquí vostès decideixen 500 euros menys, jo crec que equivocadament. La mitjana de totes les comunitats autònomes que inverteixen més en sanitat, o sigui, totes, és de 130 euros –a això després, en les nostres propostes, hi tornarem, a aquesta xifra.

També hi ha problemes de gestió pròpia, no tot és culpa de l'herència rebuda: errades d'improvisació, manca de transparència a l'hora de canviar el model sanitari... Quan tots els caps de servei d'un hospital signen en contra d'allò que se'n diu «retallades», doncs, alguna cosa hi ha d'haver. El Govern hauria de ser capaç de reconèixer que estan fent coses malament.

Després també hi ha partides que haurien d'explicar bé. Per exemple, les partides d'enguany contemplen 540 milions d'euros per a unes partides –està als pressupostos de la Generalitat: la primera, consolidar un model sanitari propi; la segona, promoure la proximitat i el compromís dels professionals i del ciutadà– amb objectius tan poc clars i tan poc relacionats amb la sanitat..., servirien per a qualsevol departament: «revisar, objectivar i ratificar la base del model sanitari, consolidar el model sanitari, realitzar el seguiment de l'escenari de sostenibilitat i excel·lència» –aquí parlem molt d'excel·lència–, «desplegar el nou model de governança...» Un model sanitari propi que..., fa trenta-cinc anys que es governa; és a dir que no és que l'hàgim rebut fa dos dies. «Racionalitzar estructures administratives...» Per fer retallades, gastar-te 500 milions d'euros no sembla gaire lògic. «Potenciar el lideratge i dinamitzar la participació. Publicar estudis.» Ara recordem tots els estudis aquells del tripartit –80 milions d'euros– i que bé que ens anirien ara. «Enfortir la proximitat...» Coses molt..., allò que hom podria titllar de «fer powerpoints», o, com diuen la gent dels hospitals, és que cada vegada veuen més metges i cada vegada veuen més gent amb carpetes. És a dir, prioritzen vostès la burocràcia, la construcció d'estructures d'estat, per sobre de la sanitat.

Tenim un altre deute pendent. No és tant pressupostar, tot i que sí, i és hem tingut una comissió d'investigació de la gestió de l'àmbit sanitari, i aquest Govern no ha pres cap, ni una sola mesura per aclarir, per esclarir, per esbrinar què va passar i per millorar i perquè no torni a passar. I ens podem tornar a trobar..., ara estan sortint el reguitzell de coses que s'han fet en el passat, però ens podem tornar a trobar amb el mateix l'any 2014. És quelcom en què hauríem de ser capaços de posar fil a l'agulla.

Altres peculiaritats? Som l'única comunitat autònoma que no paga les catorze pagues als treballadors de la seva sanitat pública. Som el pitjor govern autonòmic, patim el pitjor govern autonòmic. Algú l'ha de patir. Jo crec que hauríem de mirar de ser dels millors.

Tenim l'afer de les farmàcies, que, pel que fa a lleialtat institucional..., jo no sé com descriure-ho. Que el Govern d'Espanya digui: «Escolta'm, t'he d'avançar diners perquè puguis pagar les farmàcies»; el Govern de la Generalitat: «No, no paguis farmàcies, paga no sé què», i després cridar els farmacèutics a manifestar-se davant de la Delegació del Govern d'Espanya..., jo no tinc paraules per descriure-ho. Però molt net, molt net, no ho sembla.

Com millorem? Doncs, nosaltres proposarem donar a la gent, tornar a la gent el que és de la gent; que es deixi de decidir en un despatx sense finestres allò que ha

de decidir la gent, allò que han de decidir les famílies. Abans donava una dada, cent trenta euros, que és la diferència de la mitjana de les comunitats autònomes en despesa sanitària respecte a la Generalitat de Catalunya. Doncs, creiem, i així ho proposarem, que el pressupost de l'any 2015 en despesa sanitària de la Generalitat de Catalunya ha de ser cent trenta euros superior al d'enguany. S'hauran de treure diners de burocràcia? S'hauran de treure diners de burocràcia. S'hauran de treure diners de construcció nacional? S'hauran de treure diners de construcció nacional. Però per això estem aquí.

També demanarem, doncs, aquella fita que hem demanat més d'una vegada, allò dels 1.620, que l'any 2020 Catalunya pugui tenir un pressupost de despesa sanitària de 1.600 euros. I, evidentment –jo particularment sóc liberal–, veuria amb bons ulls que gran part d'aquest augment pressupostari pogués anar amb xecs sanitaris; com el xec escolar, però amb xecs sanitaris, per tal que les famílies puguin decidir quins serveis sanitaris volen prioritzar a les seves famílies, per tal que les famílies amb menys ingressos no hagin de deixar d'anar al dentista perquè no s'ho poden permetre.

Per últim, i com que és possible que vostè tingui la temptació de no fer-ho i de seguir tenint la sanitat pitjor finançada d'Espanya, demanarem una cosa molt simple, i és que, si no són vostès capaços de finançar la sanitat pública de manera adient, tornin les competències al Govern d'Espanya, per tal que es pugui gastar els diners en sanitat i dependència, i no en la construcció de les estructures d'un estat imaginari.

Moltes gràcies, conseller, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Li agraeixo les propostes fàcils que planteja sobre com incrementar el pressupost i la despesa *per capita* en l'atenció sanitària pública d'aquest país. Però deixi'm que comenci parlant del pressupost, que no és parlar de diners, eh? La premissa del pressupost no són els diners, sinó que n'és la conseqüència.

Jo, des del punt de vista de la responsabilitat, he de fer front, el 2015, que es puguin produir més de 750.000 ingressos als hospitals de Catalunya, que es puguin fer més de 380.000 intervencions, que es puguin atendre més de 3 milions d'urgències, que es puguin reduir i reformular les esperes en atenció quirúrgica programable, que es puguin continuar fent els 40 milions de visites que es fan a l'atenció primària i que es puguin continuar fent els 10 milions de visites que es fan a l'atenció especialitzada. I per fer això necessitem disposar d'uns recursos, que en aquests moments són els que són, per al 2015, que són aquells de què disposem d'acord amb el creixement del nostre PIB i aquells de què disposem d'autorització per gastar de més. I, per cert, el 2015, el Govern de l'Estat –això no ho fem nosaltres– decideix que el nostre objectiu de dèficit serà el

0,7, i no l'1 per cent, i això..., la diferència són 600 milions. La Generalitat l'any que ve tindrà 600 milions menys d'euros de disponibilitat per endeutar-se, perquè l'objectiu de dèficit baixa de l'1 al 0,7. Per tant, primera limitació que tenim, que, evidentment, amb el compromís del Govern de mantenir la despesa sanitària del 2014, tensionarà el conjunt dels departaments i el conjunt del sector públic del nostre país, igual que l'ha tensionat des del principi, quan vam apostar per passar d'un 30 per cent i escaig de participació en el percentatge de salut al 40 per cent sobre el conjunt del pressupost de la Generalitat.

Aleshores, jo, permeti'm que em remeti una miqueta a la història, perquè nosaltres tenim un problema de subfinançament. Vostè deia el deute pujolià, el deute del tripartit... Aquí tenim dues coses que no hem de barrejar: tenim l'impacte de la crisi econòmica en les finances públiques i, per tant, la repercussió en la despesa sanitària, i en segon lloc –que és primer lloc–, el subfinançament crònic de la sanitat catalana. I aquesta és una realitat d'aquest Govern, del Govern anterior, del Govern anterior a l'anterior..., de tots.

Aquesta insuficiència crònica, explicada reiteradament, ve, com sap molt bé, de la transferència de quatre hospitals de la Generalitat de Catalunya, en el seu moment, sense la transferència de la seva despesa. Per tant... Aquests hospitals eren Can Ruti, l'hospital del Consorci de Terrassa, l'hospital de Vic..., i no recordo quin era el quart; eren quatre hospitals. Això és el que anem arrossegant històricament.

I com es finança aquest subfinançament, si m'ho permet? Amb una atenció permanent en el sistema sanitari des de les nostres transferències. No una atenció ara, una atenció permanent. Per què? Perquè això ho aguantem amb uns sous inferiors dels nostres professionals, aquest subfinançament crònic, que ha tingut algun intent de resoldre's, quan es fa la conferència de presidents en l'època del Govern Zapatero, i no es pren una decisió sobre el finançament, es pren una decisió sobre sanejament: posem més diners, però no posem més diners de forma contínua, per endreçar aquest subfinançament.

Dit això, jo, si vol, li proposo unes quantes mesures que jo crec que vostès tenen alguna capacitat, més que nosaltres, que facin possibles aquests 1.300 euros que jo desitjaria, que és la mitjana de l'Estat, per poder fer front a la situació que requereixen els nostres professionals, i segurament també els nostres pacients, però sobretot els nostres professionals, que són els que estan pagant més la situació.

Miri, la primera cosa que sap que jo vaig proposar al Ministeri de Sanitat i que també la va coproposar el conseller Mas-Colell, el conseller d'Economia, és que aquestes tres dècimes de punt fossin destinades de manera finalista a finançar aquest dèficit crònic, mentre no tinguéssim un sistema de finançament que s'ajustés més a la realitat del que li toca al nostre país *per capita*. Perquè no hem de parlar del finançament *per capita* de la CSUR sense parlar del finançament *per capita* de Catalunya; no podem dissociar una cosa de l'altra, eh? Per tant, mireu en quin nivell del rànquing estem amb relació a aportació, amb relació a retorn, per parlar d'això.

Però sí que és cert que hi han tota una sèrie de coses que ens ajudarien molt, en aquest dèficit i en aquesta situació. N'hi apunto algunes. La primera cosa que li apunto, per exemple, és... Vostè es referia a la lleialtat institucional. La lleialtat institucional passa perquè cada nova prestació que l'Estat introdueix al catàleg vagi acompanyada de la partida pressupostària. Això fa moltíssims anys que no es fa, si s'ha fet algun cop. Jo he demanat al Consejo Interterritorial, a la ministra, la creació d'un grup de treball per fer una estimació econòmica de què ha suposat aquests cinc anys, acceptant descomptar la contribució que l'Estat ha fet a la despesa sanitària, la rebaixa dels preus dels medicaments. De moment, no tinc una resposta..., no tinc resposta negativa ni tampoc positiva, però m'agradaria que l'Estat assumís, des de cinc anys enrere, tot allò que ha anat introduint i que ha anat carregant-se sobre el pressupost de les comunitats autònomes; que en el fons la descentralització de totes les comunitats autònomes no l'hem de confondre amb la descentralització del dèficit, eh?, i el que vam fer és no solament descentralitzar les competències, sinó centrifugar el dèficit. I, per tant, com que el dèficit ja està centrifugat, no hi ha una preocupació de l'Estat, perquè el dèficit el tenen les comunitats autònomes. Amb una trampa al solitari: perquè les comunitats autònomes, en terme de dèficit consolidat, són el dèficit de l'Estat. Per tant, no acabo d'entendre que aquesta centrifugació tingui algun avantatge per a l'Estat, que no sigui el de la rendibilitat política, més enllà de la merament econòmica.

Li apunto una segona qüestió amb què podríem anar..., amb què podríem ajudar-nos? Home, constituïm definitivament el fons de garanties, en què posem totes les comunitats autònomes uns quants diners, i que després rebin d'aquell fons de garanties allò que fan atenent altres ciutadans amb el seu propi pressupost, perquè jo no tinc la «càpita» més que la de Catalunya, no la d'altres comunitats autònomes, i per tant jo crec que és una cosa bastant raonable que ho plantegem en aquests termes. No estic dient que l'Estat posi més diners; estic dient que fem allò que diu la llei de posar uns diners cada comunitat autònoma i facturar contra aquest fons els desplaçats. Això ja ens ajudaria força.

També ens ajudaria força que d'alguna manera abordéssim la qüestió de tot el que són les tarifes internacionals, que estan molt per sota les que l'Estat cobra als altres països d'Europa que les que nosaltres hem de pagar quan ens desplaçem a l'estranger.

També li demanaria una altra petita mesura: que els costos que es paguen en els centres de referència del conjunt de les comunitats autònomes, els centres CSUR, fossin els costos que de veritat tenen, no estiguessin per sota dels costos que aquesta prestació de serveis de caràcter de referència té. Tenint en compte que el 13 per cent dels serveis de referència de l'àmbit de l'Estat estan a Catalunya, home, jo crec que també ens ajudaria.

Per tant, jo crec que hi han algunes coses que entre tots segurament podríem fer, fora del maniqueisme polític, a l'hora de prendre decisions que afavorissin que aquesta despesa que tenim per sobre de les nostres possibilitats no sigui realment per sobre de les nos-

tres possibilitats perquè hi ha una evidència que hi han coses que no estan prou ben fetes.

I hem de reconèixer allò que curiosament hem deixat de reconèixer: quan governava el Govern Zapatero tothom estava d'acord, inclús el Govern Zapatero, que la sanitat pública estava mal finançada, el Partit Popular també; demanàvem un finançament d'acord amb la mitjana del PIB europeu, i ara resulta que no reconeixem que el conjunt de la sanitat pública del nostre país, de l'Estat i del nostre país, està per sota de la mitjana del PIB europeu. I el PIB és el que és, ho sabem, és el que és, però el que no és admissible és que ens mantinguem amb finançament de la sanitat pública del conjunt de l'Estat, i especialment de Catalunya, amb el mecanisme de redistribució, amb tants punts per sota del PIB.

Per tant, imagini's, si nosaltres tenim tota una sèrie d'assignatures pendents que l'Estat no acaba de resoldre, venim d'un subfinançament crònic i a sobre ens hem d'empassar una crisi econòmica com la que ens hem empassat, que ens ha obligat a reduir la despesa sanitària per manca de disponibilitat en el 20 per cent, jo crec que Catalunya en aquests moments no pot fer cap esforç més, Catalunya està en aquests moments amb l'evidència de la ratlla del seu subfinançament sanitari conseqüència del subfinançament general. Podem fer tots els argumentaris que vulguem, podem dir que destinin aquí o destinin allà; la realitat és la que és, tenim el que tenim. Però, per cert, el nostre model, els nostres resultats, etcètera, quan sortim d'aquí, afortunadament està molt més valorat del que ho fem aquí nosaltres mateixos. Els nostres resultats i el nostre model és un model de referència, ens agradi o no, per a l'Organització Mundial de la Salut, ho és per a moltes comunitats autònomes de l'Estat espanyol, ho és per al Parlament britànic, ho és per a molta gent; en canvi, nosaltres diem que tenim un desastre de model sanitari. El que tenim és un desastre d'economia pública destinada a salut pel nostre infrafinançament, que paguen de manera dual sobretot els professionals i en part els pacients amb la llista d'espera. Aquesta és la realitat. Jo els demano ajuda, en la manera que vostès poden contribuir, a defensar un finançament just i equitatiu en termes de mitjana de PIB europeu del nostre sistema, i jo crec que amb això espero que no discrepem, perquè, si discrepem d'això, ja, crec que difícilment ens podrem ajudar tots plegats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Bé. Ens ha deixat anar l'argumentari típic de l'«Espanya ens roba», però és que no és cert. És que Castella i Lleó té 800 euros menys per habitant de pressupost, i dediquen a sanitat 200 euros més. És que Cantàbria té 650 euros menys de pressupost que la Generalitat, i en destinen 260 més. És que Astúries té 1.200 euros menys per habitant l'any que la Generalitat, i n'hi destina 324. Amb el País Basc, si

comptéssim diputacions, doncs, estaríem igualats, però és que hi destinen 500 euros més, de 1.100 a 1.600 euros més l'any. Perquè ho decideixen ells. És que el pressupost el fa la Generalitat, el fa el Parlament de Catalunya, i es fa aquí, no és decisió de ningú més. Si les altres comunitats autònomes poden fer-ho, jo crec que vostès també haurien de ser capaços. Si no, potser a les properes eleccions la gent haurà de prendre altres opcions.

Ens demana ajuda a nosaltres, però és que no ens ha de demanar ajuda a nosaltres. Demani ajuda al president de la Generalitat, al conseller d'Economia, i digui'ls: «Estic infrafinançat. No us ho gasteu en estructures d'estat imaginari, no us ho gasteu en estelades i gasteu-vos-ho en sanitat.» Ells el poden ajudar, jo no el puc ajudar; jo, de debò, no decideixo res en aquesta casa. Els que decideixen són el Govern i el partit..., i Esquerra Republicana; Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Jo no el puc ajudar.

Com que vostè és una persona racional, ha dit una cosa interessant: fons de garantia. Segurament, jo, com a català..., que a més tenim els bonys que tenim; tenim hospitals, el Sant Pau, un forat de 600 milions d'euros; el Sant Joan de Reus, 250... Tenim un munt de bonys. Tant de bo poguéssim fer un fons nacional de garantia per tal que tot Espanya ens ajudessin a les comunitats que pitjor hem estat gestionades; Catalunya la *number 1*.

Però és que quan es va dir això dels ports sap què van dir els seus companys? Que era un atac contra Catalunya. És que amb els fons de garantia nacionals jo ja hi estic d'acord, però és que el Govern que ens governa és nacionalista. Aleshores, en teoria... No sé si seran els seus; a mi, jo, de debò que, si he d'anar a parlar a on sigui, estaré d'acord amb aquest fons de garantia, però em temo que els que no ho voldran seran els seus.

Jo crec que no podem estar orgullosos que els nostres funcionaris de salut cobrin menys que els de la resta d'Espanya. Un any, sí, escolti'm; un any..., doncs, tot-hom té un any dolent, vam patir un tripartit, el que fa ci falta. Però el que no es pot fer és eternitzar. El que no podem fer és que l'únic lloc d'Espanya on el complement a les pensions de les jubilades d'infermeria..., l'únic lloc on s'ha tocat és a Catalunya. A les persones més vulnerables, que, a més, amb la seva feina, amb moltes hores, han contribuït a construir la Catalunya de què gaudim ara, els abaixen la pensió. I és l'únic lloc d'Espanya on passa això. I això no és just. I després, quan es queixen, aleshores ja: «No, mira, aneu al jutjat, i d'aquí a cinc anys ja ho solucionarem.» I a més no estem parlant d'una partida espectacular, no parlem ni d'1 milió d'euros. Això s'ho gasten cada cap de setmana a fer festes per tot Europa. És molt injust, el que els han fet a les jubilades d'infermeria, molt injust. Jo li demanaria, si us plau, que rectifiqui en aquest sentit.

Diu que patim un desastre de finançament sanitari. Evidentment, que patim un desastre, perquè patim un desastre de govern. Si és que és el Govern el que decideix quant destina a sanitat i quant destina a altres històries. La segona comunitat autònoma –no sé si ho he dit, ho repeteixo– en despesa *per capita*, a la cua en despesa sanitària. Per decisió pròpia –decisió pròpia.

Siguin quins siguin els límits de dèficit, ho seran per a tots iguals. Comparant-nos amb altres comunitats autònomes, tenim el pitjor govern autònom d'Espanya.

Jo, personalment, no ho sé, potser sóc una mica somiàtruites, aspiro a comparar-nos amb els millors. Cada vegada que surt un tema polèmic aquí: «–No, és que tal comunitat autònoma ho fa pitjor que nosaltres.» Mira, anem el setze de la llista. Fixa't, que bé. A la permanència; si fóssim un equip de futbol estaríem jugant-nos la permanència constantment. No, jo vull comparar-me amb els millors. No aspiro a ser el millor en tot, perquè això és impossible, doncs, perquè potser el País Basc pot fer un esforç sanitari que nosaltres no podem i potser Extremadura ho fa en un altre aspecte, però com a mínim estar sempre allà en el *top five*. No aspiro tampoc..., no prometre: «Si governéssim nosaltres això, seriem els *number 1* en tot», no, perquè aspiro, doncs, a aprendre dels altres, què fan els altres. Jo, de debò, eh?, miri, si vol li deixo la taula. Les diferències en pressupost sanitari, 500 euros, 324, 320; la mitjana, o sigui, els setze que estan per sobre de nosaltres, 130 euros, de mitjana. Doncs, a això crec que hi podem arribar –hi podem arribar–; hi hauríem d'arribar.

Gràcies, conseller, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Moltes gràcies, presidenta. Miri, vostè diu que no pot fer res. Jo li faré unes quantes propostes, a veure si és capaç d'admetre-les com a moció. Ja que defensem el que defensem. Vostè estaria d'acord a donar suport a una moció que digués que l'objectiu de dèficit de Catalunya, aquestes tres dècimes, les destinéssim a pagar el que no podem pagar de les pagues dels nostres funcionaris? No, eh? Vostè està disposat a reconèixer que el nivell de finançament –del conjunt de l'Estat, li demano, eh?, no li demano del conjunt de Catalunya– pugés en termes de PIB de la mitjana europea, sí o no? Està disposat a això? I que això tingués la repercussió, òbviament, en el finançament de cada comunitat autònoma.

Per tant, si estem tots d'acord que els pressupostos generals de l'Estat han de destinar una partida superior per finançar les comunitats autònomes en termes finalistes, perquè admeten que la despesa sobre el PIB ha de ser superior, això és una realitat que ens ajudaria. És aquesta, eh? No ens enganyem. El subfinançament crònic està repartit de manera inequitable en el conjunt de l'Estat. I això ho sabem, no?, això ho sabem.

Vostè m'està dient... Aquests 130 *per capita* signifiquen quasi 1.000 milions d'euros, eh? –1.000 milions d'euros. I, per tant, jo crec que, home, no hem de jugar amb determinades afirmacions que no sabem el que fem, no sabem gestionar, ni aquest Govern ni cap govern. Tenim un problema de fons que l'hem d'admetre tots col·lectivament.

Per tant, i això per sobre d'altres consideracions, que no les hem de barrejar. Catalunya, des del punt de vista del seu finançament, està subfinançada històricament amb relació a la riquesa que genera, per sobre d'altres consideracions, que no hi entraré, perquè no hem de barrejar les coses. Aquesta és una realitat que ha objectivat tothom –tothom–, sobre la qual no hi ha solució, sobre la qual sembla que no hi ha solució.

Quan aquí demanem tenir caixa pròpia, vostès mateixos s'hi oposen, mentre que no s'oposen..., a tornar la caixa al nivell del Govern del País Basc. Al País Basc, quan van donar suport al Govern, no van dir: «No, no, nosaltres no volem el "cupo"; tornem la caixa a nivell central.» No ho van fer, eh?

Per tant, jo crec que els ciutadans esperen una miqueta més de coherència en tots els plantejaments, amb independència, hi insisteixo, de tot el que vostè vulgui afegir. Tothom sap que a Catalunya tenim una situació econòmica que és la que és, històricament, en salut, i que no ve de les distribucions pressupostàries que hem fet. Les haurem fet millor o pitjor, tots els governs, però la conseqüència de la distribució pressupostària no ha tingut com a efecte el subfinançament de les polítiques de sanitat públiques. I aquesta és la realitat, i ho hem dit sempre: en el rànquing de comunitats autònomes, des de sempre hem estat per sota, perquè estem per sota en la ràtio del finançament *per capita* dels ciutadans. No podem estar per sota en la ràtio de finançament respecte a les altres comunitats autònomes i estar per sobre en la ràtio de finançament de salut, que significa el 40 per cent de la despesa en aquests moments. Això és fàcilment comprensible.

Per tant, en lloc d'exigir determinades qüestions, home, jo crec que en aquests moments sí que segurament, i en això, faig una crida a totes les forces polítiques del Parlament, que amb independència que es pugui dividir en si gestionem millor el model o un altre, que tots, amb una sola veu, com a parlament, demanem amb una resolució del Parlament que el finançament de la sanitat pública de Catalunya, dels serveis sanitaris, sigui aquella que correspongui com a mínim a la mitjana sobre el PIB que fa Europa i que l'Estat doti d'aquesta diferència de què dota totes les comunitats autònomes respecte a la diferència del PIB. Crec que és un problema de tots, el finançament del sistema sanitari. Després ja ens hi barallarem tot el que calgui per com aquest finançament l'utilitzem; però ens estem barallant per un finançament insuficient quan en realitat el problema de fons que tenim és la insuficiència financera del conjunt del sistema.

I jo demano a tots els grups parlamentaris que com a mínim estiguem tots d'acord en un punt d'una moció que digui que reclamem a l'Estat el finançament adient per a Catalunya de la seva sanitat pública *acorde* amb la riquesa que genera, exactament igual que hi ha un finançament d'acord amb la riquesa que generen altres comunitats autònomes i que nosaltres no tenim.

Aquest és el nostre primer problema, perquè ens distraiem o ens distreu en discutint amb coses que no entraré al cas que ens allunyen que el problema de fons de la nostra sanitat pública és el subfinançament. I vostès

governen en una ciutat i tenen un hospital que saben perfectament què és el que passa amb el subfinançament d'aquell hospital, eh? Ho saben perfectament, eh?

Per tant, crec que, home, com a responsabilitat col·lectiva d'aquest Parlament, hem de reconèixer tots –tots–, totes les forces polítiques, que estem subfinançats, amb independència, hi insisteixo, que puguem tenir totes les diferències sobre el model, la gestió, els recursos humans, etcètera. Però, si no reconeixem entre tots la major, com volem sortir-nos-en barallant-nos sobre les conseqüències derivades de la major?

I les conseqüències derivades de la major són això que vostè deia: que som l'única comunitat autònoma en què no tenen paga extra, no els treballadors de la salut, els treballadors del sistema públic en general. I, per tant, o som conscients que la major està aquí... Pensàvem resoldre-la, per cert, i amb això acabo, amb un nou sistema de finançament, però fa la impressió que en aquest cas tampoc serà possible gaudir d'un nou sistema de finançament per al conjunt de les comunitats autònomes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el Pla integral d'atenció a les persones amb trastorn mental i addiccions, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Interpellació

al Govern sobre el Pla integral d'atenció a les persones amb trastorn mental i addiccions (tram. 300-00205/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades..., conseller Boi Ruiz, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió avui volem parlar de trastorns mentals i d'addiccions, de les seves causes i de les seves conseqüències i de com el Govern creu que pot treballar per millorar la qualitat de vida de les persones afectades, també la de les seves famílies i aconseguir també la seva plena integració en la nostra societat. I ho volem fer avui perquè el passat 15 de juliol el Govern va presentar el document de priorització d'actuacions 2014-2016 que ha de desenvolupar el Govern de la Generalitat en el marc del Pla integral d'atenció a les persones amb trastorn mental i addiccions, i que és on es concreten els esforços en aquelles actuacions més rellevants per aconseguir l'objectiu de millorar l'atenció i la qualitat de vida de les persones amb problemes de salut mental, però també la qualitat de vida de les seves famílies.

El dia de la seva presentació, el president de la Federació de Salut Mental de Catalunya, el senyor Xavier Trabado, el qual va parlar en representació del sector, va destacar que aquestes actuacions mitiguin el deute històric de les administracions amb les persones que

tenen problemes de salut mental i les seves famílies. I va acabar el seu discurs dient textualment: «Estem il·lusionats i compromesos per fer realitat aquest pla integral.» I pensem que avui això és bo destacar-ho. Perquè, com bé sap el conseller, que ho pateix més que ningú, massa sovint en l'àmbit de la salut ens trobem amb allò amb què no ens hauríem de trobar mai en un camp que és tan sensible com aquest, precisament, sensible per al col·lectiu de persones, com és l'excessiva demagògia i moltes vegades una utilització política que de vegades és, fins i tot, almenys al nostre entendre, barroera. Per tant, és bo que comptem, doncs, clarament en aquest cas amb el recolzament del sector.

Aquesta actuació és fruit –i ho vull destacar, també– del treball conjunt realitzat entre l'Administració de la Generalitat, i, en concret, pels departaments implicats en polítiques públiques de salut, d'ensenyament, de serveis socials, de justícia i d'ocupació, i les entitats socials del sector de la salut mental. I, en aquest cas, del que estem parlant és de proveïdores de serveis, de professionals, de representació de les famílies i també de les persones afectades, i liderat pel Departament de la Presidència.

S'ha volgut posar èmfasi en la transversalitat i en la col·laboració i en la coordinació de tots els agents implicats per donar visibilitat a una política de país que ha de permetre avançar, d'una manera decidida, cap a una societat més desenvolupada, més inclusiva i que garanteixi els drets de totes les persones. Una idea, per nosaltres, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és molt clara: millorar les condicions de vida de les persones amb trastorn mental i les seves famílies beneficia també el conjunt de la societat, a tots nosaltres.

Sabem que la conjuntura actual –i fa un moment n'estàvem parlant–, que està marcada per una extraordinària limitació dels recursos de les administracions, i, en aquest cas, sobretot pel que fa a la Generalitat, podria posar en risc la necessària actuació en aquest àmbit. Però estem convençuts que el treball conjunt, la prioritització de les actuacions, el fet de centrar-se en els col·lectius més vulnerables, optimitzar els recursos existents i garantir l'eficàcia de les actuacions ens pot permetre afrontar i donar una resposta a aquesta problemàtica amb èxit.

Els trastorns mentals –vostè ho sap molt bé– són malalties amb una elevada prevalença: segons les dades de l'Enquesta de salut de Catalunya de l'any 2013 la probabilitat de patir un trastorn mental de la població catalana entre els quinze i més anys és del 12,4 per cent. La magnitud d'aquests trastorns, en termes de dependència i discapacitat i el seu impacte econòmic, sanitari, social i laboral, és molt elevada.

Segons l'Organització Mundial de la Salut, la càrrega social associada és actualment la segona causa dels anys de vida viscuts amb discapacitat per invalidesa i es preveu que l'any 2030 serà la primera.

D'altra banda, els trastorns mentals comporten a Europa uns costos estimats entorn del 3-4 per cent del PIB, imputats majoritàriament a la discapacitat associada, a la pèrdua de productivitat i els costos judi-

cials. Per aquest motiu, la mateixa Unió Europea ha declarat la salut mental com una prioritat. I assenyalava que cal enfocar els seus greus problemes de salut mental des de les polítiques públiques, promovent un plantejament que s'ampliï al conjunt de la població per tal de prevenir aquestes malalties i afrontar els problemes relacionats amb la discapacitat, l'estigma i l'exclusió social.

Sabem que la depressió és un dels diagnòstics més prevalent i ens preocupa, especialment en aquest aspecte, l'etapa infantil i l'adolescència, perquè són unes franges d'alt risc per al desenvolupament de trastorns de salut mental, i és molt important garantir la prevenció d'aquests trastorns, la detecció precoç i l'atenció especialitzada des d'una visió integral.

En aquest sentit, i seguint també la política de la Unió Europea, en aquest àmbit, el Pla integral d'atenció a les persones amb trastorns mentals i addiccions concreta tota una estratègia, i que es basa en un repte de transversalitat. I llegeixo, textualment, quins són els objectius: «Contribuir a la millora de la salut mental i a la distribució de les desigualtats socials d'aquest col·lectiu; incorporar estratègies transversals que possibilitin l'acció integrada i complementària dels serveis de salut social, educació, laboral i de la justícia; aconseguir un progrés significatiu en la participació dels afectats en primera persona i una acció d'equitat i de reequilibri a favor de la població més vulnerable, i disposar d'un instrument de planificació de les polítiques i accions públiques que doni més coherència a les accions que ja s'estan desenvolupant des dels diferents àmbits dels diferents departaments de la Generalitat.»

Més enllà d'aquest treball interdepartamental, que, com a grup parlamentari, ja li avancem que valorem molt positivament, també és cert que nosaltres voldríem conèixer alguns detalls més d'aquestes actuacions. I, concretament, pel que fa a la lluita contra l'estigma, voldríem saber quines accions es desenvoluparan de cara a la promoció de la salut mental i la seva sensibilització; de quina manera se'n vol fer difusió per arribar a la ciutadania. I, en aquest sentit, com valora el Govern la proposta del Consell de Ministres de reforma del Codi penal. Perjudica aquest col·lectiu aquesta reforma? I, si és així, es pensen dur a terme o s'han dut a terme accions des del Govern?

Sabem que existeixen, també, col·lectius amb un especial risc –abans ho hem parlat–, sobretot els joves. Però, si ens centrem en l'aspecte autista, de quina manera s'aborda aquest aspecte dintre del pla integral?

En l'entorn sanitari existeix un protocol d'actuació per a l'atenció, les urgències, els trasllats i els ingressos involuntaris urgents de persones amb trastorn mental, però com es garanteix l'aplicació d'aquest protocol en el cas del perill de suïcidi?

El document també inclou una part dedicada a l'atenció i apoderament de les famílies d'aquests pacients. I nosaltres voldríem saber de quina manera es concreta o es concretarà aquesta atenció.

Parlem, també, de la inserció de les persones, d'aquest col·lectiu en l'àmbit comunitari perquè sabem que això

és un aspecte molt important. I, sobretot, el que ells més valoren també és l'àmbit laboral, i més, tenint en compte, com és un fet evident que estem en una crisi –n'estem sortint, però encara tenim una bossa d'atur molt important–, i voldríem saber, doncs, també què concreta aquest pla en aquest aspecte.

I, finalment, un dels temes, també, ho crec, molt important i que sembla, doncs, que hi ha un compromís ferm per part del Govern, que és la concertació dels serveis socials d'habitatge per a les persones amb malaltia mental. Aquesta actuació, que dóna resposta a una llarga reivindicació del sector de la salut mental, doncs, voldríem saber que aquesta mesura que sembla, doncs, que pretén adaptar el model de servei social d'habitatge a les singularitats i a les necessitats del col·lectiu de salut mental, però volem saber de quina manera es farà efectiva aquesta línia de treball en l'àmbit de l'habitatge.

Aquests són, bàsicament, els nostres interrogants amb relació a com s'aborden aquestes prioritats en les actuacions, doncs, que fa ben pocs dies que es van presentar. I que ens congratulem que s'hagin pogut pactar amb el conjunt de tot el sector, que pensem que aquest és un dels aspectes més rellevants de les actuacions. Sabem que no hi han recursos suficients per poder fer tot allò que voldríem, però arribar a un acord amb el sector de dir «què és el més prioritari, per a això sí que tindrem recursos i, per tant, intentem-ho tirar tot endavant», ens sembla molt positiu.

Però sí que li agrairíem que ens pogués respondre a aquestes preguntes que per nosaltres són les més rellevants d'aquest pla i, sobretot, les que més valoraven les persones destinatàries, no?, bàsicament: habitatge, treball i, en definitiva, una inserció i un augment de la qualitat de vida de totes aquestes persones i també de les famílies que constantment els donen suport.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada Jou, gràcies per oferir-me l'oportunitat d'explicar una miqueta això amb més concreció dins del marc del que entenem per les polítiques sanitàries en general, que són aquelles polítiques que no solament abasten l'assistència del problema de salut, sinó que s'avancen a la malaltia i que també tracten de donar empara a les conseqüències socials que aquesta malaltia té.

Quan parlem de les malalties mentals, quan parlem de tenir cura de la protecció de la salut mental i del tractament d'aquelles malalties que es puguin produir, la primera dificultat que tenim, des del punt de vista social, és la mateixa consideració de la malaltia com a tal i, per tant, l'assumpció d'absoluta normalitat, des del punt de vista del conjunt de la societat, respecte a la malaltia mental.

Aquest estigma sobre la malaltia mental ha condicionat, inclús, el model organitzatiu del nostre sistema de salut mental precursor. Normalment els malalts en salut mental sortien, eren desterrats del seu territori, perquè això s'amagava, i per això tenim una estructura d'hospitals psiquiàtrics que hem heretat de l'altre model en la qual curiosament tots els que estaven normalment internats o estaven en tractament no eren del territori on estava implantat aquest centre. Això teníem una xarxa pràcticament a totes les capitals de província –en el cas de Barcelona, teníem Sant Boi–, i això et donava la idea de com l'estigma influïa directament en l'organització del sistema sanitari.

Quan en un moment determinat anem vençant aquestes resistències i intentem que això sigui més normal, podem fer, precisament, el que es va avançar ja fa molts anys quan es va ordenar l'atenció a la salut mental, quan va ser incorporada l'atenció a la salut mental a la cartera de serveis públics i quan es va crear la xarxa de centres de salut mental.

Això va anar normalitzant l'estigma, però, malgrat això, encara hem de fer un esforç afegit a tots els esforços que s'han fet fins ara. Que això no vol dir que sobre el tema de l'estigma no s'hi hagi treballat, però encara ens queda molt per treballar.

En aquest sentit, accions concretes en aquest tema: una primera ha estat implicar al Consell Audiovisual de Catalunya que tuteli tots els programes de televisió i de ràdio i tota la publicitat en la qual en algun moment pugui ser estigmatitzada la salut mental. Primer acord en marxa i en funcionament. Per tant, una tutela dels mitjans audiovisuals amb relació a l'estigma de la salut mental.

En segon lloc, aquest programa que li diem programa Obertament, treballat amb la Federació d'Associacions de Malalts de Salut Mental. Aquest programa, a més a més, hem aconseguit que, a través del conveni de caixes, tingui suport econòmic per poder desplegar-se de la manera més adient possible. Però també és veritat que hem d'educar des del principi i que l'estigma no és un tema a abordar quan ja està consolidat, sinó amb aquesta dinàmica d'anticipació, en l'àmbit de la gent jove i en l'àmbit de les escoles, avançar que ja sigui admès com a normal en els processos educatius i normal a l'escola que igual que un nen és diabètic pot haver-hi un nen que tingui trastorns mentals i no és diferent un de l'altre.

I, per tant, com a actuació ja feta, hem incorporat el Departament d'Ensenyament a la Comissió de Seguiment del projecte Obertament, perquè d'aquesta manera en aquest projecte inserim tot el paper que pot jugar el Departament d'Ensenyament. I, per altra banda, sí que també en aquest projecte tenim previst, ja acordat, que s'hi incorpori el Barcelona Mobile World Capital, perquè també entenem que les tecnologies que utilitzen tots els joves i adolescents en aquests moments poden ser un vehicle per, precisament, treballar en el tema Obertament.

I, per altra banda, sí que volem distingir també una altra acció ja feta: incloure amb l'Enquesta de salut de Catalunya la percepció de malaltia mental com a percepció

individualitzada de la percepció de la salut en general, eh? Per tant, percepció de tenir una salut mental adequada també en l'Enquesta de salut de Catalunya.

És evident que l'atenció a la salut mental requereix tota una dinàmica en la petita infància, la població en edat escolar i l'adolescència amb especial risc o vulnerabilitat. Cal que siguin abordades al més aviat possible. I en això totes les experiències pilot que ja hem realitzat tant a l'Hospitalet de Llobregat, a Sabadell, al Tarragonès, Cerdanyola, etcètera, les avaluarem ara, per veure, aquestes experiències pilot del Pla d'atenció integrada amb les persones amb TEA, quin resultat han donat i quin nivell d'extensió sistèmica poden tenir.

Respecte a aquestes actuacions sobre els col·lectius infantils i adolescents, hem revisat i hem actualitzat també una acció feta al protocol d'acords i programes d'intervenció amb els centres que gestiona la DGAIA. La DGAIA gestiona centres on evidentment hi ha una població molt tributària d'una atenció especial, i aquests protocols els hem revisat i els hem adequat de manera oportuna, seguint sempre amb aquesta estratègia conjunta entre Salut i Ensenyament, per tal que aquesta atenció tingui efectes positius sobre una cosa que som plenament conscients que es dona: que un dels elements importants que impacta en el fracàs escolar del nostre país són els trastorns mentals no detectats en el moment oportú i no tractats de manera adient. Per tant, un element que contribuirà, entre d'altres, a millorar el resultat escolar en el nostre país serà que siguem capaços de mantenir aquesta atenció integral. I després tenim una franja d'alt risc, que són els de setze a divuit anys, en què també Salut, Ensenyament i Benestar i Família, a través de la DGAIA, treballen conjuntament.

Després, sí que és cert que hi ha una sèrie de drets que hem de preservar, d'un malalt mental, davant de l'atenció sanitària convencional. Perquè un malalt mental també té patologies convencionals, i, per tant, a part de la seva malaltia mental, ha de tenir un espai de tractament, de cura i d'atenció diferenciat en els circuits ordinaris d'assistència sanitària, que requereixen aquesta dimensió diferent, i també, respecte a la seva patologia, una determinada protecció en l'atenció urgent, en els trasllats i en els ingressos involuntaris d'aquestes persones afectades.

En aquest sentit, com saben, una de les coses que hem impulsat i hi ha en marxa és el Codi de risc suïcidi, que, donat l'èxit de les proves pilot fetes els anys darrers en el Vallès Occidental, bàsicament Sabadell, i a l'entorn de Barcelona i l'entorn de Sant Pau..., van mostrar el seu èxit, i això ens ha permès estendre el Codi suïcidi, en aquests moments, a molts més indrets a Catalunya, amb la idea que al final de l'exercici estiguem a tot Catalunya.

També és evident i notori que la malaltia mental no afecta solament el pacient, la persona, sinó que afecta tot el seu entorn familiar. Per tant, des del punt de vista d'aquest pla integral, la promoció i la millora del programa de suport a les famílies cuidadores de les persones amb trastorn mental són fonamentals, i, per tant, això significa desplegar una cartera de ser-

veis exclusivament per a les persones que tenen malalts mentals a les seves famílies. Això és un projecte que fem conjuntament –i ja en marxa– amb la Federació de Salut Mental de Catalunya, que es diu «Capacitant ciutadans actius de la seva salut mental», en què també incloem malalts mentals, que siguin capaços d'avançar en aquesta protecció que només pot generar la família i que difícilment és substituïble o per serveis socials o pels serveis sanitaris.

I, com deia molt bé, forma part del tractament de la salut mental, forma part de la qualitat de vida d'un malalt mental estar inserit laboralment. Aquesta és l'assignatura més difícil, perquè, si tenim dificultats per inserir laboralment aquella gent que no té limitacions, per a aquelles que tenen algunes limitacions és molt més difícil. Però no per això deixarem de marcar-nos aquest objectiu, i conjuntament amb el Departament d'Empresa i Ocupació estem prenent actuacions directes per fer aquests processos d'inserció, igual que forma part també del tractament i de la qualitat de vida o de la vida saludable d'un malalt mental l'entorn en què viu, l'accés a l'habitatge. Tots aquests elements, com ha dit molt bé, estan ja en marxa per tenir aquests lloguers i aquests convenis i acords especials per a la «vivenda» i l'accessibilitat a la «vivenda» dels malalts mentals, i és, hi insisteixo, un dels reptes més importants, com ho és com a repte per al conjunt del país, el repte de l'ocupació i de la inserció laboral.

Creiem també –i vostè m'ho demanava– absolutament fora de lloc que la malaltia mental sigui considerada no solament amb una distinció negativa en l'abordatge de la reforma del Codi penal, sinó que inclús fos posada en el seu moment en el Pla d'alertes de salut pública, eh?, la qual cosa vam rebutjar formalment en l'àmbit del Consejo Interterritorial, igual que vam rebutjar per escrit i de forma fefaent que això formi part d'un element, diguem-ne, de valoració, en un sentit o en un altre, de la responsabilitat penal; creiem que això no procedeix. Aquesta és la nostra posició, sobre la qual hem fet les actuacions pertinents, lamentant que en el segle XXI i a l'alçada que estem encara hàgim de discutir si la salut mental és una malaltia o és una cosa que rebutgem i que, a més a més, introdueix perillositat en la societat. Em sembla realment poc acceptable, a aquestes alçades.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Atès que la diputada Maria Mercè Jou no farà ús del seu torn de rèplica, passem al punt sisè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les mesures per bastir les estructures d'estat necessàries per a la transició nacional, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre les mesures per a bastir les estructures d'estat necessàries per a la transició nacional (tram. 300-00203/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, l'objectiu d'Esquerra Republicana en aquesta interpellació és clar: tenim una tardor de molta feina, si aquesta tardor la feina es fa ben feta i es pot fer completament vénen uns anys de molta feina, i, per tant, cal posar sobre la taula que les institucions d'aquest país estan preparades per gestionar el camí fins a la consulta del 9 de novembre i per gestionar també el resultat de la consulta del 9 de novembre. Per tant, primer objectiu d'aquesta interpellació i de la moció que presentarem: que estem preparats per a la decisió que els ciutadans de Catalunya prenguin posteriorment al 9 de novembre.

En segon lloc –segon objectiu–, cal donar confiança i seguretat als ciutadans que participaran de la consulta i, per tant, cal que tinguin la màxima informació dels passos que es faran després del 9 de novembre i cal que tinguin també la màxima confiança que les institucions del país gestionaran la situació posterior al 9 de novembre.

Aquí, a l'hora de plantejar aquestes qüestions i les mesures que cal que es prenguin per part d'aquest Parlament i del Govern de la Generalitat amb relació al que són les estructures d'estat per a aquest procés de transició nacional, cal posar sobre la taula algunes evidències, que són els principis amb els quals Esquerra Republicana abordem aquesta qüestió.

La primera és que no podem pressuposar el resultat de la consulta, això és evident; si no, no la faríem. És a dir, hi ha una consulta en què hi han diferents opcions sobre la taula, i, per tant, nosaltres hem de preparar els escenaris posteriors a la consulta. Evidentment, hi haurà algun resultat que és optar per no fer res, que seria, doncs, si l'opció del «no» sortís vencedora. Però, evidentment, aquesta opció no és l'única que es planteja, i, per tant, depèn de quina opció prenguin els ciutadans de Catalunya en la consulta, caldrà estar preparats. Però no en podem pressuposar el resultat. De fet, alguns que ens diuen que enfoquem aquest procés pressuposant-ne el resultat són els mateixos que ens demanen la màxima concreció sobre tots els detalls d'un procés d'aquestes característiques, de transició nacional i de construcció d'un estat independent, que és una de les opcions que hi ha sobre la taula, que es podran votar el 9 de novembre, i pels quals, evidentment, Esquerra Republicana farem campanya a favor del «sí» a l'estat i a favor del «sí» a l'estat independent.

I en aquest sentit tenim una feina feta pel Consell Assessor per a la Transició Nacional, que explora els diferents escenaris que es poden dur a terme. També estableix una sèrie de concrecions i d'actuacions que s'han de fer, algunes d'elles prèvies al moment en

què el poble de Catalunya prengui, doncs, la decisió, manifesti quina és la seva voluntat, d'articular-se o no com un estat independent, o les altres opcions que es preveuen a la consulta. Però en tot cas, doncs, hem de tenir present que es pot fer molta feina i cal fer molta feina d'aquí fins al 9 de novembre, independentment de quin sigui el resultat de la consulta, perquè n'hi ha que amb l'estat actual i amb la situació jurídica i política actual del país ja es pot fer.

Segon principi amb el qual nosaltres abordem aquest procés: que és evident que, alhora que estem organitzant una consulta, els qui precisament estem tirant endavant l'organització d'aquesta consulta també defensarem una opció en aquesta convocatòria, i que ho fem en un escenari que previsiblement no és el que més ens agrada, però sembla que tot va cap aquí: un escenari de no-collaboració per part de l'Estat. Per tant, alhora haurem de defensar el dret a vot i, alhora, haurem de defensar una opció dins d'aquest dret a vot, i, evidentment, defensar també la implementació del resultat. Tot també tenint en compte que les institucions convocants hauran de mantenir la neutralitat, perquè aquest procés sigui net, perquè la pluralitat d'opcions es puguin expressar amb naturalesa en tot el procés, que hi hagi la deliberació i, per tant, que la formació de voluntat que es produeixi el 9 de novembre sigui clara i sigui, doncs, feta amb totes les condicions que el pluralisme polític i que les democràcies exigeixen.

Tercera idea que és important: alhora, tenim uns límits. Uns límits, perquè és evident que, tenint en compte la no-collaboració previsible de l'Estat, cal, per una banda, transmetre confiança a la ciutadania que treballarem perquè el resultat es pugui implementar; per tant, cal donar detalls i cal explicar el màxim d'informació, fer aquest procés el màxim de transparent. Però és evident també que aquesta transparència i la informació que es lliuri a través d'aquesta transparència seran llegides per part d'aquells que volen impedir el dret a vot. I, per tant, la prudència per garantir l'èxit –que això fa que, evidentment, quan algú planteja plans B, plans C, plans D, ens mantinguem que el nostre pla *únic* és el de la celebració de la consulta el 9 de novembre– hem de ponderar-la també amb la necessitat de transmetre confiança a un procés que ha estat iniciat per la mobilització ciutadana i que demana, evidentment, concreció als lideratges institucionals que l'han de portar endavant.

Per tant, en tot aquest marc, i partint d'aquests principis, que nosaltres el que volem és portar a terme aquest procés amb el màxim respecte a les normes democràtiques, el màxim respecte al principi que hi ha d'haver una deliberació que permeti una formació de voluntat clara per part de la ciutadania catalana, tenim molta feina a fer. I alguna d'aquesta feina ens la indica el Consell Assessor per a la Transició Nacional, i en aquest sentit el que ens agradaria que ens transmetés el conseller és quines mesures, de les recomanades pel Consell Assessor per a la Transició Nacional en els seus diferents informes, s'han implementat i quines es té previst implementar del conjunt de propostes fetes pel Consell Assessor per a la Transició Nacional.

I en citaré algunes que s'extreuen directament dels diferents informes, no?

L'informe sobre la consulta el que explica és quines són les..., en la pàgina 168, com s'implementa el resultat; per tant, cal donar claredat i informació. Nosaltres no tenim un llibre blanc, com té el Govern escocès, però tenim un conjunt de llibres blancs, que són els informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional, que s'han d'implementar per part del Govern i que hi cal actuar.

En l'àmbit d'administració tributària, hi ha tota una sèrie de mesures que es poden fer amb l'actual marc jurídic, independentment de quin sigui el resultat de la consulta. I també hem de preveure, evidentment, un pla de contingències de cara al 2015, si el resultat de la consulta és favorable a l'estat independent, i, per tant, caldrà una negociació posterior amb l'Estat.

En l'àmbit tributari també tenim una disposició de la Llei 2/2014, de la Llei de mesures dels pressupostos d'enguany, que estableix, doncs, que en el termini de sis mesos des de l'aprovació de la llei s'ha de presentar un projecte de llei de regulació dels cossos i escales de l'Agència Tributària de Catalunya. Estem, doncs, en els límits d'aquest termini. Per tant, també és important, en aquest sentit, saber com ho està plantejant el Govern.

En l'àmbit de la internacionalització del procés de la consulta, som conscients que aquí s'està portant, doncs, una feina intensa; però caldrà també, alguns aspectes rellevants en l'àmbit internacional, que quedin clars abans del 9 de novembre.

Des del punt de vista de l'informe de les tecnologies de la informació i la comunicació a Catalunya, aquí hi han aspectes relatius a seguretat, aspectes de protecció de dades públiques, la preparació de bases de dades per a un sistema electoral operatiu, doncs, que hi hagi una estructura de comandament de les tecnologies de la informació i la comunicació a Catalunya. És a dir, ser responsables d'una matèria tan sensible com les dades i les infraestructures que permeten, doncs, la circulació d'aquestes dades, no només les del Govern, evidentment, sinó les que hi ha, doncs, en el dia a dia d'una societat en què les tecnologies de la informació i la comunicació tenen un paper rellevant.

Pel que fa a l'informe sobre les vies d'integració de Catalunya a la Unió Europea, doncs, plantegen diferents escenaris, i caldrà també informar per part de les institucions catalanes als ciutadans que participin de la consulta les diferents alternatives que hi ha, i aquí, evidentment, el que passi a Escòcia el proper setembre en tant que precedent és un element important que caldrà tenir en compte. Pel que fa a la distribució d'actius i passius, caldrà tenir previstes quines són les primeres valoracions i inventari de béns i drets de l'Estat que formin part d'aquesta distribució d'actius i passius; el mateix amb relació a l'àmbit de política monetària, l'abastament d'aigua i energia, o com s'implementaria el resultat de la consulta en el procés constituent.

Sabem que són aspectes molt concrets, però creiem que des d'aquest procés que estem portant a terme per

part d'una majoria de les forces polítiques presents en aquest Parlament i per una majoria social, el que requereix, també, és que es transmeti, per part de les institucions, confiança i certesa que les institucions catalanes estaran preparades per assumir la voluntat que expressin els ciutadans de Catalunya el 9 de novembre, i per tant, doncs, el fet de com s'implementaran algunes de les previsions que es preveuen en el Consell Assessor per a la Transició Nacional és rellevant, i per això demanem al Govern que ens en doni més detalls per portar aquest procés de la manera més ordenada possible.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bona tarda. Estem preparats per al 9 de novembre? Sí. És evident, eh? Tot el resultat dels treballs..., després faré una referència a com enfocar tot aquest debat de les estructures d'Estat, no?, però intentant, diguem-ne, correspondre'm al que em plantejava vostè en l'exposició de la seva interpellació, que ja li avanço que em sembla del tot pertinent. Penso que és del tot pertinent.

Em preguntava, en concret, si de totes les mesures que es deriven, d'acord amb l'àmbit competencial que tenim avui, dels treballs, dels informes, no...? Fins ara ja se'n coneixen deu; si Déu vol, la setmana que ve en podrem presentar quatre més i, per tant, doncs, estarem molt a prop de complir el compromís de tenir-los pràcticament tots llestos, almenys en els treballs interns del Consell Assessor de la Transició Nacional, que, òbviament, com es pot imaginar, perquè és un consell assessor del Govern, doncs, el Govern ho segueix molt de prop, pràcticament ho tindrem tot tancat, com estava compromès, abans d'anar-nos-en de vacances. Doncs, totes les mesures que es deriven d'aquests treballs, d'aquests informes, en tot allò que està al nostre abast, hi estem actuant. Penso que és la nostra obligació, i així, vaja, és el que ens correspon fer, òbviament, amb el marc competencial que en aquests moments tenim. Val a dir que la feina del Consell Assessor per a la Transició Nacional no només és, diguem-ne, donar-nos pautes a partir de la interacció que tenim amb el mateix consell assessor per fer allò que avui ja estem en condicions de poder fer, sinó que, a més a més, també intenta respondre i facilitar tota la informació disponible perquè la ciutadania pugui contestar amb coneixement de causa o pugui prendre l'elecció amb coneixement de causa respecte a la consulta que està plantejada.

Vostè ho deia, i jo ho comparteixo, a més a més, perquè és com crec que s'han d'enfocar les coses: ens equivocàrem si ja pressuposéssim el resultat. Recordarà que quan vàrem presentar la feina del consell as-

sector, precisament ho explicàvem d'aquesta manera. Dèiem: per quedar-nos com estem, no cal elaborar cap mena d'informe. De fet, hi han prestatgeries plenes que descriuen la situació actual; per, diguem-ne, iniciar un procés amb l'objectiu de disposar d'un estat propi, sí, perquè, de fet, això és nou, plantejat en aquests termes. Fins ara no ens hi havíem posat mai com a país, d'una manera, diguem-ne, tan decidida. Per tant, la gent, abans d'anar a votar, ha de poder conèixer –aquells que ho vulguin, per descomptat, no?– què representa un procés d'aquestes característiques.

Jo crec que..., vaja, el propòsit que tenim com a Govern és, aquest mateix mes de setembre, poder presentar en forma, si vol vostè, de llibre blanc –es pot dir d'aquesta manera– tot el conjunt dels informes, dels divuit informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional, amb la precisió de totes i cadascuna de les mesures que es poden prendre; de fet, amb els temps que en el mateix Consell Assessor per a la Transició Nacional, d'acord amb ells, varem establir. És a dir, tot allò que es pot fer ara, ja, amb el marc competencial, i en aquest sentit és evident, doncs, que s'hi estan fent coses, com li deia abans. Tot allò que es pot fer un cop s'ha expressat la voluntat del poble de Catalunya, si és el cas, fins al moment de la proclamació d'un estat propi. I jo en aquest sentit li recomanaria, no?, l'itinerari que estableix un informe, que és el del procés constituent, des d'aquesta perspectiva, i allò que cal tenir a disposició a partir del moment que s'ha fet la constitució d'aquest estat propi. Aquest és una mica l'esquema temporal d'aquests tres blocs, en funció, evidentment, de cada moment.

Així és com ho estem plantejant, i de fet així és com ho estem procurant de fer, no? Val a dir –ho dic per allò que li deia– que en aquesta reflexió o en aquest debat sobre les estructures d'estat, doncs, és evident que hi ha altres enfocaments complementaris. Per exemple: un exercici que nosaltres hem fet, que és un exercici evidentment teòric, perquè no estem avui en aquest punt, eh?, sinó per saber, des d'aquesta perspectiva, doncs, quina és la fotografia que, amb el que tenim avui, ens sortirien les coses, hem fet l'exercici teòric d'allò que es coneix com l'*acquis* comunitari, que vol dir, diguem-ne, allò que, d'acord amb els criteris de Copenhagen, als estats que entren a la Unió Europea se'ls exigeix que compleixin. Hi ha un total de trenta-quatre capítols, des d'aquesta perspectiva, això està, és públic, per tant, aquest exercici el pot fer qualsevol, diguem-ne, qui disposi, òbviament, de la informació per fer-ho, no? Fixi's que, des d'aquesta perspectiva, dels trenta-quatre capítols que configura el que avui és l'*acquis* comunitari, els criteris de Copenhagen, doncs, en aquests moments nosaltres creiem que en compliríem dotze. N'hi hauria tres que clarament no els compliríem, no?, en aquests moments, i la resta, és a dir, els dinou restants, evidentment, els compliríem amb intensitats molt diferents.

Aspectes que en aquests moments podríem complir del que s'exigeix. Doncs, tot allò relatiu al capítol 5, que és el de la contractació pública; el capítol 8, que és el relatiu a la política de competència; el capítol 12, que és el relatiu a la seguretat alimentària; el 13, que és el rela-

tiu a la pesca; el 18, que és el relatiu a les estadístiques; el 19, que és el relatiu a la política social i ocupació; el 20, que és el relatiu a l'empresa i a la política industrial; el 22, que és el relatiu a la política regional i de coordinació dels instruments estructurals; el 25, que és el relatiu a la ciència i recerca; el 26, que és el relatiu a l'educació i cultura, i el 27, que és el relatiu a medi ambient, i el 28, que és relatiu a protecció de consumidors i de salut. Els poso aquests exemples, doncs... Reitero: aquest és un exercici que només pot ser teòric, perquè no estem en aquesta tessitura; com vostè recordava i jo comparteixo, doncs, no podem donar per fet res fins que, evidentment, no hi hagi la legitimitat democràtica necessària per continuar i tirar endavant aquest procés, però sí que, des de la perspectiva de preguntar-nos, que és una pregunta lògica i legítima, fins a quin punt estaríem a punt, doncs, una altra perspectiva, que no és només el que ens va sortint dels informes del CATN, és aquesta de fer l'exercici, vaja, del compliment dels *screenings* comunitaris, que en aquests moments s'exigeixen a nivell de la Unió Europea.

Li poso tots aquests exemples per..., vaja, en la línia del que vostè deia. Jo, si vol, després, en el torn de rèplica puc mirar d'entrar en detall, el que passa que, diguem-ne, la quantitat de mesures al respecte, doncs, són moltes i molt completes. Doncs, si ho necessita, puc concretar una mica més des d'aquesta perspectiva, però si el missatge que cal donar respecte a..., estem a punt, o ens estem, millor dit..., estem a punt... Jo diria, ens estem preparant per estar en condicions de fer front a aquest procés? La resposta és clarament que sí. De fet, el mateix president Mas, en un debat de política general de l'any 12, diguem-ne, ja ho va situar així, i evidentment, aquest ha estat un compromís d'aquest Govern, no? És a dir: necessitem un estat. Hem arribat a la conclusió que l'actual, doncs, no ens serveix, miri, i ja està. Hi han alguns que ja els deu anar bé que anem ben coixos i ben tortos, no?, però la majoria d'aquest Parlament hem arribat a la conclusió que des d'aquesta perspectiva, doncs, l'Estat actual està clar que no ens serveix i, per tant, en necessitem un de propi, clarament. I en aquest sentit, ens preparem.

Hi ha feina, certament, feta, en molts àmbits sectorials. Val a dir que en queda. Jo crec que, diguem-ne, tenir present aquesta idea de procés o de transició nacional és clau per entendre el que estem fent, i que això requereix, òbviament, doncs, per una banda, una legitimitació democràtica, que alguns, evidentment, la volen negar, està clar, i suposo que deuen tenir les seves raons per voler-la negar; deuen tenir por d'aquesta legitimitació democràtica. I, evidentment, al costat d'aquesta legitimitació democràtica, feina, molta, i per anar bé, ben feta, que és el que procurem en aquest sentit de fer, des de la perspectiva, doncs, vaja, tan diversa com de tants temes s'ocupa. Si vostè ara pogués repassar, allò, amb una mirada d'ocell tot el que són, per exemple, els trenta-quatre capítols que s'identifiquen, en el que són coneguts com els criteris de Copenhagen, veuria, diguem-ne, que, vaja, l'examen a passar és molt complet i en molts àmbits. I, des d'aquesta perspectiva, doncs, vaja, jo crec, malgrat els intents descarats, constants i

permanents d'ofec financer, d'ofec normatiu (*remor de veus*), de deslegitimació...

La vicepresidenta primera

Un moment, conseller. Demano que els diputats que hi ha al flanc, des del qual jo miro, extrema dreta (*forta remor de veus*), s'abstinguin... (*alguns aplaudiments*) –no, un moment, si us plau– s'abstinguin..., s'abstinguin... (*veus de fons*) –a la dreta–, s'abstinguin... D'acord: ho retiro, però els demano que es mantinguin en silenci fins al final d'aquesta interpe·llació, si us plau.

Pot continuar, conseller.

El conseller de la Presidència

Bé. Hi han actituds que simplement reforcen determinades conviccions, no?, a favor de la democràcia i de la feina ben feta, que és el que procurem de fer, i això és, en aquest sentit, com treballem, i reitero l'oportunitat d'aquest debat i d'aquesta interpe·llació, i evidentment, doncs, com a Govern, entenc que estem amb capacitat de poder estar a l'alçada de les circumstàncies, doncs, del que acordi aquest Parlament.

Gràcies, senyora presidenta, senyor diputat, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, jo voldria començar fent una defensa d'aquest debat. Crec que és important, portem des del setembre de 2012 amb aquesta qüestió centrant el debat públic. Algú deu pensar que és ficció. En tot cas, qui ha pensat que la democràcia és ficció, la democràcia sempre l'ha acabat derrotant i, per tant, doncs, estem convençuts que la democràcia derrotarà també aquesta vegada els qui pensen que la gent pugui decidir és ficció. Paradoxalment, són els que més esforços destinen a través del seu Ministeri d'Afers Exteriors a no parar de fer informes i a enviar-los des de les ambaixades del món, d'allò que és «impossible que passi», d'allò que «no té cap mena de suport» i allò que «mai de la vida és una possibilitat que s'esdevingui», però que combaten amb tota la força del món. Per tant, allò que és impossible no cal combatre-ho, allò que és impossible no cal intentar-ho parar; per tant, demostren i ratifiquen que no només és possible sinó que el que el poble pugui decidir i que aquesta decisió es pugui implementar és perfectament possible, i quan aquests debats vénen a aquesta cambra, doncs, bé, d'aquella manera com a vegades fan aquelles criatures a la classe, que se'ls deixa de banda, perquè es centren en temes més importants, doncs, volen cridar l'atenció.

En tot cas, centrant-nos en la moció que nosaltres voldrem presentar, i també, doncs, complementant, en part, les explicacions del conseller i també la intervenció anterior que fèiem. Creiem que el primer com-

promís que caldria, que el Parlament instés el Govern a portar a terme és calendaritzar i fer públic aquest calendari de com implementar les previsions i les recomanacions del Consell Assessor per a la Transició Nacional. Evidentment, allò que es pugui fer i allò que permet fer l'actual marc, anterior al 9 de novembre, des del punt de vista competencial, d'assumpció de capacitat d'autoritat per part de les institucions de la Generalitat, també per l'àmbit de l'organització i implementació de la consulta, com també posteriorment en el cas, doncs, que l'opció triada pels ciutadans el 9 de novembre sigui que Catalunya s'organitzi i sigui un estat independent, no?

Posteriorment a això, cal explicar-ho a la gent i cal transmetre aquesta confiança, i, per tant, de la mateixa manera que el llibre blanc del Govern escocès ha estat explicat i ha estat difós al conjunt de la ciutadania, aquí també, doncs, fer-ho, evidentment, amb les limitacions de recursos que hi han, evidents, i d'això n'hem de ser conscients. Evidentment, és una qüestió important, i, per tant, s'hi hauran de dedicar els que siguin adequats. Però, paral·lelament a aquest calendari públic que estableixi el Govern de cara a trametre informació a la ciutadania, difondre-ho.

I, en tercer lloc, doncs, nosaltres també platejarem a la moció tot d'actuacions que creiem que a curt termini s'haurien de portar a terme per garantir no només que arribem a un escenari el 9 de novembre en condicions, sinó que posteriorment tenim les condicions i les capacitats de poder-ne implementar el resultat i gestionar la situació que es generi a partir de la manifestació de la decisió de la ciutadania a les urnes, no? I aquí hi han alguns elements de l'àmbit de la hisenda i de l'agència tributària que cal acabar d'implementar i en què cal que anem, doncs, una mica més ràpids; s'han anat fent actuacions, però creiem que cal completar-les, moltes de les quals estan plantejades en l'informe del Consell Assessor per a la Transició Nacional, d'altres són en l'àmbit dels elements mínims de seguretat que s'han de garantir en un territori, des del punt de vista tecnològic, energètic o des del punt de vista de la gestió de les tecnologies de la informació i la comunicació, que segueixin circulant les dades i pugui haver-hi una continuïtat.

I, en tot cas, el que nosaltres considerem important és que un procés d'aquestes característiques serà un èxit i el podrem gestionar d'una manera correcta si som capaços de garantir la seguretat jurídica en tot el procés i, per tant, fer un procés de forma ordenada, expressar democràticament com es vol organitzar aquesta societat i que implementar-ho no sigui un procés, no sigui un maldecap, no sigui un problema per a la ciutadania; per tant, garantir la seguretat jurídica. Prèviament, que hi hagi la màxima certesa de com se n'implementarà el resultat. Que sigui un procés ordenat. I que seguim, evidentment..., que la condició és que seguim tenint àmplies majories, com hem tingut fins ara, doncs, per tirar endavant aquest procés, que és una condició necessària per a tota la resta que dèiem abans.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, diguem-ne, per concloure almenys aquest debat –que reitero que en comparteixo l'oportunitat–, tres consideracions a propòsit del que vostè ha exposat, no?, que segur que hi podrem convenir també.

La primera, entendre –o almenys prendre-s'ho així; així és com ens ho prenem nosaltres–, doncs, que aquesta és una oportunitat per fer les coses millor; no només per governar-nos nosaltres mateixos, sinó per procurar fer les coses millor. En aquest sentit, li'n posaria dos exemples on ja estem intentant actuar o actuant directament, no?

Un és en l'àmbit de la política exterior. Entenem que fer les coses millor vol dir que la política exterior ha de poder –i de fet és així, no?– participar..., aquest és el cas clar de Diplocat, participada per tots els agents que d'una manera permanent, doncs, s'estan relacionant amb l'exterior. Per tant, això és una altra idea d'entendre i de fer la política exterior que la que coneixem per part, en aquest cas, doncs, de l'Estat espanyol, que respon a uns principis de l'acció exterior «decimonònica», del segle XIX, sent generosos, no? (*Remor de veus.*)

En un altre àmbit, també li posaria un altre exemple de com ho intentem fer, amb tota la modèstia, evidentment, no?, perquè aquí hi ha un camp per córrer extraordinari –entre altres coses perquè, certament, l'Administració tributària de l'Estat ho ha fet fatal–, com és, amb relació al foment de les bones pràctiques tributàries, entendre que, vaja, que el contribuent és això, és qui contribueix al sosteniment, doncs, del conjunt de l'Estat, de l'estat del benestar, no pas un subjecte al qual cal perseguir d'una manera absolutament, diguem-ne, aleatòria, eh?, i, a més a més, amb aquesta sensació que ens queda a tots de constatar que som els campions a l'Estat espanyol del frau fiscal. Tenim una gran agència tributària, però som els campions del frau fiscal, i aquest debat, diguem-ne, sembla que als governs espanyols, i particularment a l'actual, doncs, no els interressi massa; no hi actuen, per combatre el frau fiscal, com caldria, no? Per tant, en aquest sentit també hem de plantejar les coses d'una manera diferent, hi estem actuant; de fet, hem aprovat mesures que vostè coneix que van en aquesta línia, no?, d'incentivar en un sentit clarament positiu allò que en diem «les bones pràctiques tributàries».

Li'n posava aquests dos exemples i, evidentment, en podríem..., i així ho hauríem d'anar fent amb totes les mesures que cal fer.

Segona consideració a propòsit d'aquest debat que voldria compartir amb vostè i amb vostès en el seu conjunt. Evidentment, tot això cal explicar-ho, i cal explicar-ho..., i, de fet, ho fem, o, si més no, ho procurem fer, i més que ho farem, no? Ja li he dit, doncs, que, vaja, que de cara al setembre, ja li he anunciat que publicarem un llibre blanc amb tots els ets i uts, no?, amb tot luxe de detalls, perquè aquells que el vulguin analitzar ho puguin fer, allò, amb coneixement precís de causa, on consti el què, el com, el quan, amb qui..., tot el detall, és a dir, el que és derivat de la feina que s'ha fet fins ara. Per tant, explicar-ho, per descomptat, no?

I la tercera consideració, el tercer comentari, és que tot això nosaltres som conscients, el Govern és conscient, diguem-ne, que ho fem i ho continuarem fent amb una variable que és la no col·laborativa per part del Govern espanyol, no? I aquesta variable ja la descomptem, perquè, de fet, ja hi som, aquí. Ja fa un cert temps, no?, que estem en un context no col·laboratiu per part del Govern espanyol –estem aquí, eh?–, que passa en forma d'ofec financer constant i permanent, que passa en forma de retallades en polítiques socials constants i permanents, que passa per una operació clara de recentralització constant i permanent... Per tant, diguem-ne, no és que tu triïs entre una situació, més o menys, d'anar fent i una hipotètica de millor, sinó que estem, de fet, entre una situació en què anem a recules, eh?, una situació clarament d'ofec, i l'opció d'intentar anar millor. I des d'aquest punt de vista jo li diria –i crec que la cambra la pot tenir present, aquesta consideració– que la variable no col·laborativa, de fet, ja la vivim cada dia amb el Govern espanyol –cada dia–, cada dia de cada dia, eh? I, per tant, això no ens impressiona. Podran dir el que vulguin, però no ens impressiona, perquè, de fet, ja en patim les conseqüències en el nostre dia a dia.

Aquestes tres consideracions, doncs, per si poden ser d'utilitat en aquest debat –i, en qualsevol cas, expressem també la manera de veure-ho per part del Govern–, i els compromisos que li he descrit.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La vicepresidenta primera

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí..., a les 9.30 del matí. (*Veus de fons.*) No, a les deu del matí –a les deu del matí.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i nou minuts.